Satul este tipul rezumativ, sinteza neamului.
- Dimitrie Gusti -

POENĂREI

STRĂBUNA VATRĂ NATALĂ

POENÁREI- SAT MARTIR, PRIN JERTFA EROILOR SÁI !

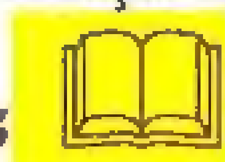
REVISTA MONOGRAFICÁ ANUALÁ NR. 11 / MMXV

Expoziţia permanentă cu caracter documentar-istoric «Poenărei – străbuna vatră natală», vizând geneza şi evoluţia acestui sat de moşneni, constituie nucleul unei colecţii muzeale organizate de prof. Grigore Constantinescu, în anul 1980, în scopul salvării de la o distrugere iminentă a unor valori ale patrimoniului etnocultural specific zonei montane a fostului judeţ Muscel.

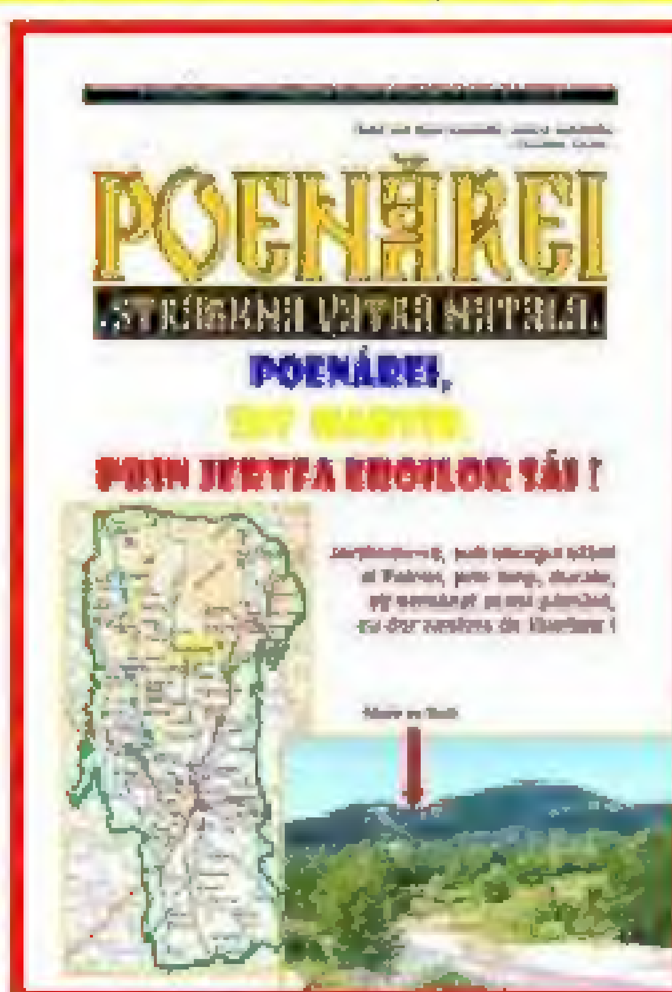
Expoziţia amenajată într-o sală de clasă a Şcolii primare Poenărei cuprinde o tematică variată, structurată secvenţial pentru relevarea unor aspecte esenţiale referitoare la: istoria satului Poenărei (ilustrative fiind documentele cartografice şi memoriale expuse); ocupaţiile tradiţionale (pomicultura, creşterea animalelor, lemnăritul, albinăritul, industria casnică); arhitectură locală; portul popular tradiţional; coordonate spirituale: şcoala, biblioteca – una dintre primele instituţii de cultură de acest gen din Vechiul Regat, personalităţile care au înnobilat viaţa spirituală a satului; eroii satului care s-au jertfit în luptele pentru obţinerea independenţei, realizării unităţii naţionale şi în cel de-al Doilea Război Mondial; eroii Rezistenţei anticomuniste din satul Poenărei-Muscel. În muzeu, au fost expuse valoroase piese de port popular, precum şi vechi obiecte casnice ilustrând preocuparea meşterilor locali de a conferi unor obiecte utilitare pecetea frumosului autentic. În acelaşi spaţiu, a fost organizată expoziţia permanentă de metaloplastie şi icoane a artistului poenărean Constantin Samoilă, care, după ce clădirea a fost vandalizată în anul 2014, temându-se că lucrările sale vor dispărea, le-a transferat în Muzeul etnografic de la Corbi. Dezinteresul autorităţilor locale pentru asigurarea unor condiţii minime de securitate a pieselor expuse în Muzeul istorico-etnografic al satului Poenărei este condamnabil, mai ales că muzeul a fost creat şi „oficializat" cu eforturi considerabile în timpul regimului totalitar, întrucât satul fusese ultimul bastion al Rezistenţei partizanilor din Munţii Făgăraş împotriva dictaturii comuniste.

REVISTA MONOGRAFICĂ ANUALĂ

„POENĂREI – STRĂBUNA VATRĂ NATALĂ"

«Poenărei – străbuna vatră natală» este o revistă monografică anuală fondată în anul 2004, de către prof. Grigore Constantinescu, originar din acest sat. Revista conferă unui eveniment devenit tradiţional: «Întâlnirea fiilor satului Poenărei» aura unui moment de cultură autentică, întrucât i se consacră, în contextul unei festivităţi tipice unor asemenea reuniuni, un spaţiu semnificativ, fiind prezentată in extenso participanţilor de către redactor şi distribuită gratuit celor prezenţi, posibilitate asigurată financiar de către sponsorul Virgil Baciu, organizatorul principal al acestei manifestări cultural-artistice anuale din satul Poenărei, comuna Corbi, judeţul Argeş.

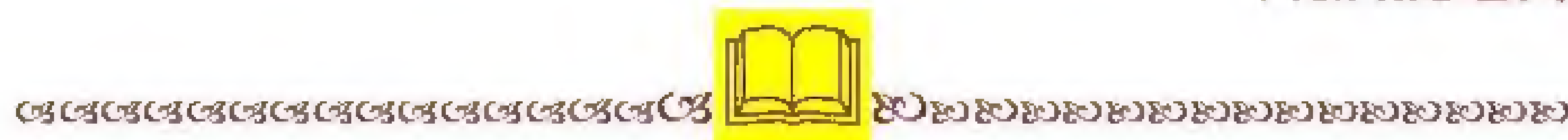

Revista cu 32 pagini text şi 8 pagini ilustraţii color este, cu certitudine, unica din actualul judeţ şi, probabil, din România, întrucât a fost destinată unei aşezări rurale a cărei populaţie stabilă înregistrează circa 100 de locuitori, un sat mic dar cu o istorie mare cât pentru o ţară, implicat timp de un deceniu [1948-1958] în Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş, rezistenţă soldată cu condamnarea la moarte şi executarea a patru dintre cei mai fervenţi susţinători ai luptei antitotalitariste şi condamnarea altor zece locuitori la pedepse privative de libertate şi confiscarea averilor personale de către regimul dictatorial comunist, pentru că au ajutat material şi moral pe ultimii partizani care şi-au construit un bordei în Râpile cu brazi din Poenărei, unde au supravieţuit timp de şase ani [1952-1958].

Colectivul de coordonare al revistei este format din: Grigore Constantinescu – redactor responsabil şi tehnoredactor, Virgil Baciu – director şi sponsor, Constantin Samoilă – secretar general de redacţie, Eugenia Constantinescu – lector, imaginile ilustrative fiind asigurate de către: Virgil Baciu, Doru Bobi, Constantin Samoilă şi alţii, ori preluate de pe internet.

Elaborarea revistei a implicat colaborarea unor personalităţi prestigioase ale vieţii culturale zonale: acad. Gheorghe Păun, prozatorul Marin Ioniţă, poeta Denisa Popescu, poetul Alexandru Marchidan, epigramistul Nic. Petrescu, publiciştii: Doru Bobi, Doru Căpăţaru, scriitorul Ion Hiru, dr. Sorin Mazilescu şi alţii, dar şi a unor inspiraţi condeieri locali: Ion Fulga, Alexandru Marinescu, Marinela Păunescu, Vasile Păunescu, Justina Radu, cărora li se adaugă, evident, membrii colegiului coordonator al revistei. Prin structura conceptuală, revista prezintă, în cele unsprezece numere ale sale din anii 2004-2015, un caracter eterogen, articolele cu conţinut istoric consacrate prioritar Rezistenţei anticomuniste locale, fiind complinite de evocări literare, dar şi de secvenţe monografice referitoare la originea şi evoluţia satului Poenărei, tradiţiile şi folclorul local. Revista este postată integral, în format Calameo, pe site-ul «Grigore Constantinescu My publications».

Prof. Ilie BARANGĂ

MEMORIA ISTORIEI

POENĂREI – SAT MARTIR

IMPORTANT BASTION AL REZISTENTEI ANTICOMUNISTE

DEPOZITUL DE ARMAMENT DIN BISERICA DE LA POENĂREI

„Istoria este o tragedie în care luptă împreună libertatea şi destinul !”. – **Edgar Quinet** –

Penetrarea cordonului Securităţii

În istoria Grupării de partizani «Haiducii Muscelului», se prefigurează o nouă tactică extrem de periculoasă: aprovizionarea cu armament şi alimente din zona de la sud de comuna Nucşoara, situată în spatele perimetrului controlat permanent de Securitate. Era un act, cumva, demenţial să te strecori, printre cordoanele de militari, spre o sursă sigură de aprovizionare cu muniţie, act determinat, însă, de epuizarea cartuşelor pe care le procuraseră cu extremă dificultate.

1950, septembrie 5 – Momentul iniţial al acestei acţiuni este redat într-o relatare ce sfidează orice logică a precauţiei care le guvernase, totuşi, lupta în munţi. Partizanii par să se simtă mai în mediul lor şi acţionează cu extrem de puţină prudenţă.

Astfel, în noaptea de 5 septembrie 1950 – când Securitatea era în alertă după recentul incident din Muntele Gălăşescu [vezi «Rezistenţa», p. 84-88 !] –, Toma Arnăuţoiu, Petre Arnăuţoiu, Ion V. Marinescu şi Titu Jubleanu trec prin chiar centrul comunei Corbi, pentru a-l vizita pe învăţătorul Ion Mica, cumnat cu Petre Arnăuţoiu, având, însă, ca destinatar pe distinsul învăţător Gheorghe Popescu din Poenărei, sursa certă de aprovizionare cu muniţie.

Toma Arnăuţoiu, conducătorul grupului, va relata detaliat această incursiune disperată, în cursul interogatoriului din 18 august 1958 de la Securitatea din Piteşti: „La data de 5-6 septembrie 1950, am plecat împreună cu Ion Marinescu, Petre Arnăuţoiu şi Titu Jubleanu spre Poinărei, la înv. Gheorghe Popescu, ca să ne dea nişte muniţie. Ceilalţi trei membri ai bandei (care) au rămas la Mîrna, ne aşteptau pe noi.

În drum spre Poinărei, am trecut pe la Ecaterina Mălureanu, cu care am stat de vorbă şi i-a spus Ion Marinescu că mergem la Popescu Gheorghe. Cu această ocazie, am trecut pe la Ion Mica şi am stat puţin de vorbă cu el, după care ne-am continuat drumul spre Poinărei. Ajunşi în acest loc, a mers Marinescu Ion acasă, la Popescu, şi noi l-am aşteptat în marginea izlazului, în

plantaţia de brazi. Dimineaţa, a venit Ion Marinescu cu Gheorghe Popescu la noi şi am discutat cu acesta, timp de o oră.

Cu Popescu Gheorghe, am discutat despre muniţie şi despre ciocnirile pe care le-am avut cu organele de Securitate. Am discutat şi despre actul de teroare săvârşit de noi şi am comentat duşmănos la adresa regimului democrat din R. P. R.

La propunerea lui Popescu Gheorghe, am rămas, în ziua aceea, în pădure, în marginea plantaţiei de brazi şi, la prânz, a venit la noi cu alimente însoţit de fiul lui, Gogu Popescu. Când a venit la noi, ne-a spus că au apărut, în comuna Nucşoara, mai multe maşini cu Securitate şi a văzut o maşină mică trecând cu un ofiţer superior.

Atunci, ne-am hotărât să rămânem, în acest punct, câteva zile. Am stat în pădure câteva zile, unde ne aduceau alimente Popescu Gheorghe şi fiul său, Gogu Popescu, şi ne-am întâlnit şi cu soţia lui Popescu Gheorghe, anume Maria Popescu, care a venit cu alimente împreună cu fiul ei la grajd. Am purtat discuţii duşmănoase cu Popescu Gheorghe şi cu Gogu Popescu, spunându-le ca va cădea regimul democrat din R. P. R.

Tot de aici, ne-am dus într-o seară, însoţiţi de Gheorghe Popescu, la pr. Ion Constantinescu, pe care intenţionam să-l recrutăm în bandă. Noi am rămas în grădină, iar Ion Marinescu a mers acasă, la Constantinescu Ion; s-a suit pe sală, a ciocănit la uşă şi a strigat pe gazdă. Cineva din năuntru a încuiat uşa şi, atunci, Ion Marinescu a scris – formând litere cu nuci – în curte: „Un bun român nu încuie uşa unui partizan", după care, a revenit la noi şi am plecat către plantaţie.

Tot de aici, am mers în punctul „Zgaia", unde am avut o întâlnire cu Ion Mica, luând parte şi Popescu Gheorghe. Ne-a dat diferite informaţii, ne-a adus şi ceva alimente şi am comentat duşmănos la adresa regimului democrat-popular din R. P. R.

M-am reîntors la Poinărei, în pădure, şi ne-a adus Gheorghe Popescu 120 cartuşe de pistol 9 mm lung., pe care le-a luat de la Popescu din Muşeteşti. Ne-a adus 3000 lei de la Grigore Poinăreanu şi Victoriţa Bera şi nişte cărţi de joc. Tot atunci, ne-a spus că, în podul bisericii Poinărei, se aflau arma Z.B şi 50 cartuşe.

La jumătatea lunei septembrie 1950, am plecat din Poinărei şi am trecut pe la Corbi, am urcat la Plătica – Bahna Rusului, Gura Cernatului, Mârna, unde am găsit pe Constantin Jubleanu, Maria Jubleanu şi pe Maria Plop, cărora le-am spus despre activitatea noastră şi despre legăturile noastre pe care le-am avut în perioada cât am fost la Poinărei." [Dosar 1238, vol. 43; cf. «Rezistenţa», p. 89-90].

În perioada deplasării la Poenărei, potrivit declaraţiei lui Petre Arnăuţoiu consemnate în Procesul verbal de interogatoriu din 4 februarie 1959: „Popescu Gheorghe ne-a informat că, în partea de nord-vest a satului Nucşoara şi Slatina, se găseşte armată şi au fost instalate posturi fixe; că cetăţenii care se întorc din munte sânt întrebaţi de organele Securităţii, pentru a afla informaţii despre bandă şi că, în Muntele Dobroneagu, s-a întreprins o acţiune cu mulţi militari şi la care au luat parte mai mulţi cetăţeni din Nucşoara.".

Partizanii se convinseseră „pe viu", în perioada dintre 5 şi 15 septembrie 1950, că satul de interfluviu Poenărei – a cărui altitudine maximă atinge cota de 895 m – oferea o vizibilitate perfectă pentru observarea deplasării unor unităţi militare ale Securităţii pe drumurile de acces de la Piteşti, Câmpulung-Muscel sau Curtea de Argeş spre Munţii Făgăraş, pe valea Râului Doamnei.

Se asigura un adăpost excelent, în grajdul familiei învăţătorului Gheorghe Popescu, situat în apropierea plantaţiei de brazi, loc care, în caz de extremă necesitate, ar fi constituit un spaţiu propice refugierii imediate în pădurile seculare de pe versanţii dealurilor.

De asemenea, problema aprovizionării cu alimente era, parţial, rezolvată, deoarece familia învăţătorului se dovedise mai mult decât generoasă în asigurarea hranei lor, iar racolarea posibililor susţinători în acest scop nu li se părea deloc o problemă insurmontabilă.

Elementul determinant al plasării Poenăreiului într-o arie de refugiu temporar îl constituia, desigur, posibilitatea aprovizionării cu armament şi muniţie, din „arsenalul" personal al lui Gheorghe Popescu depozitat – fără ştirea preotului paroh Ioan Constantinescu – în podul Bisericii de lemn «Cuvioasa Paraschiva» din Poenărei, amplasată peste drum de casa învăţătorului...

Depozitul de armament din podul bisericii de la Poenărei

Octombrie 1951 ■ Venind de la Stăneşti, unde fuseseră cazaţi de Nicolae Băşoiu, fraţii Arnăuţoiu şi Maria Plop se revăd, conform înţelegerii, cu preotul Nicolae Andreescu, la grajdul său de la râu. Obiectivul întâlnirii precizat de Toma Arnăuţoiu: „Să mergem cu acesta să luăm armamentul din podul Bisericii Poinărei de care ne vorbise Popescu Gheorghe". [Dosar 1238, vol. 43; cf. «Rezistenţa», p. 146].

Partizanii îl trimit pe preotul Nicolae Andreescu „să aducă armamentul"... După câteva ore, acesta soseşte, le confirmă că „se găseşte mai mult armament în podul bisericii" şi le spune să vină altă dată să-l ridice. Fraţii Arnăuţoiu insistă să-l ia imediat, în aceeaşi seară. Merg la biserică, unde „descoperă" armamentul şi muniţia din pod. Între timp, preotul Nicolae Andreescu soseşte în biserică împreună cu parohul bisericii din Poenărei, preotul Ioan Constantinescu, după care el fusese trimis...

Reprodusă complet trunchiat, declaraţia lui Toma Arnăuţoiu – consemnată de către un anchetator în procesul verbal de interogatoriu – nu redă, însă, derularea acţiunii într-o ordine cronologică exactă şi nici contextul real în care preotul Nicolae Andreescu a „recrutat" pe parohul bisericii din Poenărei, unde, fără ştirea acestuia, fusese depozitat armamentul...

Astfel că declaraţia preotului Nicolae Andreescu dată, la 25 ianuarie 1959, în cursul interogatoriului de la Securitatea din Piteşti, cuprinde unele detalii menite să precizeze provenienţa armamentului ascuns în podul bisericii din Poenărei: „Ei (Petre şi Toma Arnăuţoiu, n.n.) spuneau că armamentul ar fi în podul bisericii, la baza turlei şi că este pus acolo de învăţătorul Popescu Gheorghe".

Deoarece biserica făcea parte din parohia de care răspundea preotul Ioan Constantinescu, preotul Nicolae Andreescu propune fraţilor Arnăuţoiu să îi expună parohului pericolul care îl paşte, dacă nu vor ridica imediat armele din biserică. Preotul Ioan Constantinescu trebuia, deci, contactat imediat... Astfel, preotul Nicolae Andreescu intermediază, la cererea partizanilor, prima întâlnire a lor cu parohul bisericii din Poenărei.

Momentul a fost ales cu extremă abilitate de către preotul Nicolae Andreescu... Întrucât calea de înapoiere spre casă a preotului paroh, care oficiase, împreună cu el, slujba religioasă de înmormântare a enoriaşului Gheorghe Băcioiu de lângă Corbşori, trecea pe lângă grajdul unde se ascundeau partizanii, preotul Andreescu a stabilit un consemn cu aceştia, ca, în cazul în care, preotul Constantinescu ar accepta să-i vadă, să-l provoace la „o discuţie despre bandă, pentru ca ei personal să îl audă ce zice" şi să hotărască în consecinţă: „I-am spus lui Constantinescu Ion că eu m-am întâlnit cu teroriştii Arnăuţoiu Toma şi Arnăuţoiu Petre şi că aceştia au informaţii despre existenţa unui depozit de armament în podul bisericii din Poinărei.

Constantinescu Ion mi-a declarat că nu cunoaşte nimic... În continuare, eu i-am spus tot ce aflasem şi l-am întrebat pe Constantinescu Ion dacă ar avea curajul să se întâlnească cu banditţii şi să le dea armamentul. Deşi Constantinescu Ion manifestase şi exprimase neîncredere privind cele ce-i spusesem eu, totuşi, a spus că are curaj să se întâlnească cu ei. Fiind de acord, i-am promis că-i voi face legătura cu fugarii şi i-am precizat că ei se găsesc în podul grajdului din proprietatea mea, situat la Râul Doamnei, la o distanţă de circa 100 m de unde noi aveam această discuţie. Ajungând în apropierea grajdului, l-am întrebat cu voce tare pe Constantinescu Ion: «–Ce-ai face dacă te-ai întâlni acum cu Toma Arnăuţoiu ?», la care, Constantinescu Ion a răspuns: «– Vezi de treabă că glumeşti, nu sânt ei pe aici !...». După cum ne înţelesesem, am rostit parola «Cantemir», am intrat cu Constantinescu Ion în grajd; a coborât, mai întâi, Arnăuţoiu Toma şi, apoi, Arnăuţoiu Petre şi, în felul acesta, s-a făcut legătura între bandă şi Constantinescu Ion". [Dosar 1238, vol. 45; cf. «Rezistenţa», p. 147].

O întâlnire nefastă, pe un drum care venea de la o înmormântare, drum ce avea să-l ducă spre propria sa moarte pe parohul bisericii din Poenărei...

Reproducerea în extenso a pasajelor din declarația preotului Nicolae Andreescu a fost determinată de intenția de a nu se desprinde din context mărturii ce dovedesc nevinovăția preotului Ioan Constantinescu, despre care preotul Nicolae Andreescu menționează, în continuare: „Mi-a declarat că nu cunoaşte nimic despre existența unui depozit de armament în podul bisericii din Poinărei"...

Evident că, fiind pus în această conjunctură dramatică, fără ieşire, a acceptat să se întâlnească imediat cu partizanii, convins, probabil, că numai aceştia îl mai puteau salva dintr-o situație extrem de periculoasă, deoarece erau în joc atât libertatea sa personală, cât şi profesiunea de preot... Ca preot, ar fi fost acuzat, cu certitudine, de către conducerea Bisericii Ortodoxe Române – aservită regimului comunist ! – că a profanat locaşul său de cult încredințat spre păstorire, prin depozitarea unor arme în podul bisericii, iar, în acelaşi timp, Securitatea l-ar fi învinuit că armamentul, care fusese ascuns în acel loc inimaginabil chiar şi pentru „organele" sale, era destinat partizanilor din munți...

Eliminarea, pe această cale, a armamentului – dacă într-adevăr exista acolo, în biserica sa ! – îi părea, desigur, singura ieşire din acest terifiant impas...

Aşa că preotul se lasă în mâna destinului, pentru că o altă mână, iresponsabilă, din neamul său, profanase locaşul de cult din Poenărei...

Declarația preotului Ioan Constantinescu în cursul aceloraşi crunte interogatorii de la Securitatea piteșteană este menită să stabilească, printre altele, contextul existențial dramatic în care parohul bisericii avea să-şi ducă, în continuare, crucea vieții sale: „După ce am făcut cunoştință, teroriştii Toma şi Petre Arnăuțoiu mi-au spus că, în podul bisericii, se găseşte ascuns armament militar, cerându-mi, în acelaşi timp, cheia pentru a-l ridica. În discuțiile ce le-am purtat, teroriştii mi-au afirmat că ei au venit să-mi facă acest mare bine şi faptul că, pentru aceasta, şi eu trebuie să-i subvenționez material pe viitor". [Dosar 1238, vol. 46; cf. «Rezistența», p. 147-148].

Un şantaj pe care preotul Ioan Constantinescu va trebui să-l accepte, întrucât calea deconspirării organelor Securității a acestei acțiuni în care erau implicați: partizanii, un preot prieten, dar, mai ales, cumnatul său, învățătorul Gheorghe Popescu, era o cale a delațiunii care i-ar fi măcinat sufletul lui de creştin tot restul vieții... Preotul Nicolae Andreescu stabileşte, de comun acord cu preotul Ioan Constantinescu, ora din noapte, când se vor întâlni la biserică, pentru a-i aştepta pe Toma şi Petre Arnăuțoiu. Cei doi sosesc la ora fixată, intră în biserică şi, apoi, urcă în pod împreună cu preotul Nicolae Andreescu. Preotul paroh rămâne afară să asigure paza operațiunii. La baza turlei, exact în locul precizat partizanilor de către învățătorul Gheorghe Popescu, găsesc „vreo trei arme mitraliere şi muniție". Armamentul este luat de frații Arnăuțoiu şi dus, pe o cale indicată de preotul Nicolae Andreescu, la grajdul său de la râu.

Pentru că frații Toma şi Petre Arnăuțoiu ştiau că trebuie să mai fie şi alte arme în afara celor depistate, s-a convenit ca, în noaptea următoare, cei doi preoți să controleze din nou podul bisericii. Căutând cu atenție, au mai găsit: „un pistolet Steyer, un pistol Parabelum, un pistolet mic calibrul 6,35 şi altul cu butie; două puşti de vânătoare cu două țevi, una de cal. 16 şi alta de cal. 12, nişte săculețe nemțeşti şi un sac de merinde cu muniție pentru puştile de vânătoare; un aparat de fotografiat, o mască de gaze, un binoclu, un caiet scris, o cutie de tablă cu o decorație". [Dosar 1238, vol. 45; cf. «Rezistența», p. 148].

În acțiunea de „scotocire" a podului bisericii, a fost implicat exclusiv „declarativ" şi Grigore Constantinescu, fiul parohului bisericii din Poenărei... [Dosar 1238, vol. 43; cf. «Rezistența», p. 148]. „Andreescu Nicolae ne-a dat o armă Z.B., pe care ne-a spus că a găsit-o, în podul bisericii, Constantinescu Ioan împreună cu fiul lui, Constantinescu Grigore" – declara, în cursul interogatoriului de la Securitatea piteşteană, Toma Arnăuțoiu. [Idem]. O informație stupidă, preluată, chipurile, de la preotul Nicolae Andreescu, care ar fi putut avea consecințe dintre cele mai grave pentru destinul fiului parohului bisericii din Poenărei, student la Facultatea de Filologie a Universității Bucureşti... Este de imaginat cât de bestial a fost torturat preotul Ioan Constantinescu, pentru ca zelul manifestat de către torționari de a-şi justifica existența să fie satisfăcut, prin „completarea" evidenței „duşmanilor poporului" cu încă un nume, cel al propriului său fiu !...

Dintre obiectele descoperite în podul bisericii, preotul Nicolae Andreescu a oprit caietul şi cutia cu decorația, iar preotului Ioan Constantinescu i-a dat aparatul de fotografiat şi masca de

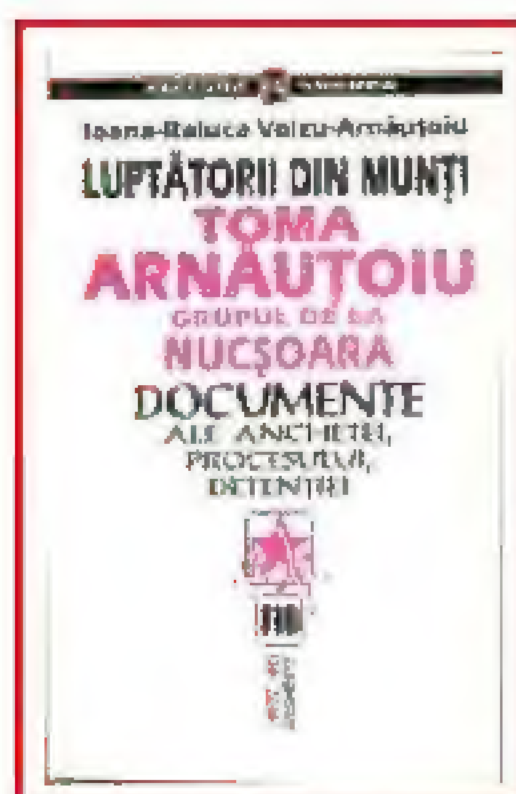
gaze. [Dosar 1238, vol. 45; cf. «Rezistenţa», p. 148]. „Restul materialelor – menţiona preotul Andreescu – le-am dat eu fugarilor la grajdul de la râu, în seara următoare”...

Unele arme „care nu le făcea atunci trebuinţă” au fost ascunse sub podina grajdului, la intrarea dinspre Corbşori: două puşti de vânătoare, pistolul Steyer şi muniţia, pe care preotul Nicolae Andreescu le-a mutat în grajdul său din punctul „Muşcel”, „mai precis în camera dinspre miazănoapte, unde se afla şi o butie de prune”... Asupra sa, a rămas, până în anul 1958, pistolul Singer de cal. 6,35, pistol pe care, l-ar fi aruncat, de teamă, în Râul Doamnei, după arestarea Anei Simion, care ştia despre legăturile preotului cu partizanii. [Dosar 1238, vol. 45; cf. «Rezistenţa», p. 149]. Preotul Nicolae Andreescu menţionează că, „din materialele ascunse de Popescu Gheorghe în podul bisericii Poenărei”, i-a dat soţiei acestuia, Maria Popescu, cele care rămăseseră asupra sa (un caiet în care era scris ceva, o decoraţie şi un binoclu), spunându-i că obiectele erau ale soţului ei, încredinţate lui spre păstrare cu mult timp înainte de arestarea învăţătorului. [Dosar 1238, vol. 45; cf. «Rezistenţa», p. 149].

Armamentul şi muniţia luate din Biserica Poenărei vor fi ascunse de partizani „în nişte scorburi de arbori din punctul Plătica, iar pistolul cu butoi, nişte cartuşe de armă de vânătoare, un caiet cu piesa de teatru scrisă de Popescu Gheorghe şi o cartuşieră – în pământ, în spatele grajdului lui Andreescu Nicolae, arătându-i, şi acestuia, locul”. [Dosar 1238, vol. 45; cf. «Rezistenţa», p. 149].

Grigore Constantinescu –
Epopeea Rezistenţei anticomuniste din Poenărei-Muscel, Piteşti, 2009, p. 16-21

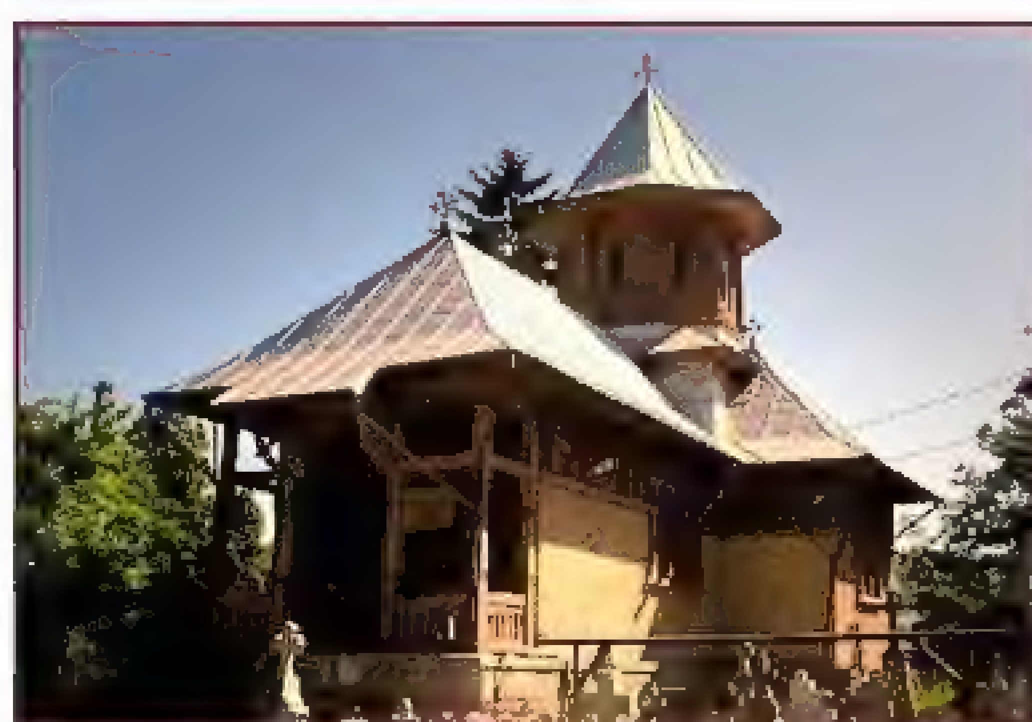
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

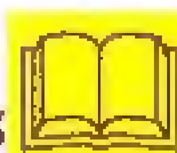

IN MEMORIAM

-TEXT PRELUAT INTEGRAL DIN NUMĂRUL ANTERIOR AL REVISTEI-

Conştientizând adevărul rostit de către marele istoric Nicolae Iorga: „Neamul românesc devine etern prin cultul eroilor", Colegiul organizator al primei întâlniri din anul 2004 a fiilor satului desfăşurate sub genericul «Poenărei – străbuna vatră natală» şi-a propus ca obiectiv prioritar ridicarea unei imense cruci închinate eroilor Rezistenţei armate anticomuniste de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş, pe Dealul Toaca, vârful cel mai înalt de pe golul Poenăreilor, cu vizibilitate maximă în zonă, în apropierea locului unde au fost prinşi, prin trădare, ultimii partizani ai Grupării «Haiducii Muscelului» care au luptat pentru libertate şi pentru înlăturarea dictaturii comuniste din România, pentru ca, în memoria colectivă a românilor, amintirea lor şi a susţinătorilor lor martirizaţi în anchetele Securităţii să dăinuiască în veci. S-a ales, ca loc de amplasament al crucii, zona „Lacul Roşu", mai precis, vârful acesteia, la circa 200 de m vest de bordei, acolo unde partizanii efectuau observaţii permanente asupra mişcărilor de trupe, întrucât spaţiul precizat permitea o perfectă vizibilitate spre drumul judeţean Piscani-Domneşti-Nucşoara şi drumul naţional Curtea de Argeş-Domneşti-Câmpulung Muscel, rute utilizate frecvent de armată şi de Securitate, prin Valea Râului Doamnei, către Munţii Făgăraş.

Dificultatea transportării unei imense cruci de lemn, înalte de circa 15-20 m, la locul amplasamentului acesteia a constituit o preocupare a proiectantului, ing. Constantin Samoilă, care ar fi preferat un metal de construcţie uşor, eventual, aluminiu, material ce permitea transportarea şi asamblarea pieselor constituente pe locul fixat. Impedimentul procurării acestui material extrem de scump l-a determinat pe proiectant să renunţe la ideea sa, deşi rezistenţa aluminiului în timp şi strălucirea sa reprezentau două argumente pro incontestabile. Pentru ca monumentul în formă de cruce să fie vizibil pe o arie extinsă, s-a procedat la „îngemănarea unor cruci" care, privite dinspre sud, est, sau vest să nu ofere imaginea unei simple coloane verticale, ci imaginea perfectă a unei cruci de formă latină. Definitivarea ansamblului a implicat, astfel, efectuarea unor studii de perspectivă în spaţiu rezolvate cu succes de către proiectant.

Din păcate, acest generos proiect nu s-a putut realiza până în prezent, din diverse cauze obiective, invocându-se, printre altele, costurile unei asemenea operaţiuni de amploare, imposibil de a fi asigurate de un sat a cărui populaţie gravitează în jurul a o sută de locuitori permanenţi. Într-o asemenea situaţie insurmontabilă, consider că o soluţie viabilă ar fi preluarea unui model adoptat cândva de edilii Braşovului care au marcat vizibil cu brazi plantaţi numele oraşului lor într-o zonă defrişată.

Imaginea unei cruci uriaşe realizate prin plantarea, sub această formă, a unor brazi pe pajiştea în declivitate accentuată a poienei de la Lacul Roşu, vizibilă de la circa 15 km, din teritoriul comunei Pietroşani şi de pe şoseaua naţională dintre Câmpulung-Muscel şi Curtea de Argeş ar reprezenta o modalitate accesibilă sub raport financiar de a marca locul ultimului adăpost al ultimilor partizani din Gruparea «Haiducii Muscelului». O cruce a partizanilor vizibilă de la mare distanţă ar constitui un reper sacru al eroismului lor perpetuând, în zonă, ideea că ei şi susţinătorii lor au murit pentru libertate în lupta împotriva comunismului.

Sper ca viitoarele întâlniri ale fiilor satului Poenărei să se desfăşoare lângă acest obiectiv memorial de rezonanţă naţională, în cadrul feeric al naturii de la Lacul Roşu. Ar fi o întâlnire mult mai motivată, întrucât, prin acest însemn al credinţei strămoşeşti, s-ar întipări, în minţile generaţiilor prezente şi viitoare din zonă şi nu numai, uriaşul tribut de sânge dat de neînfricaţii fii ai satului Poenărei căzuţi în lupta pentru reîntronarea libertăţilor democratice în România. Pentru a se conferi monumentului memorial individualitate, textele inscripţionate pe plăci metalice fixate pe un mic obelisc de beton vor cuprinde referiri sumare la rolul mişcării de rezistenţă anticomunistă în istoria României.

Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş – organizată şi coordonată de către colonelul Gheorghe Arsenescu din Marele stat major al armatei regale române – se situează, prin intensitatea operaţiunilor organizate, prin durata considerabilă a activităţii grupului de partizani [1948-1958] şi prin aria geografică în care au acţionat membrii săi, între manifestările antitotalitariste de amploare din România. Rezistenţa armată anticomunistă a fost un fenomen spontan, având ca ţel comun acela de a nu se supune consecinţelor comunizării României. Formaţiunile de partizani nu reprezentau o ameninţare majoră pentru puterea comunistă, deşi atâta vreme cât rămâneau în libertate subminau pretenţia regimului de a deţine controlul deplin al ţării. Formaţiunea care a supravieţuit cel mai mult a fost cea a «Haiducilor Muscelului».

În această luptă inegală împotriva regimului de teroare comunist, satul Poenărei – care a fost ultimul adăpost al partizanilor din gruparea «Haiducii Muscelului» – a dat un uriaş tribut de sânge.

Au fost **condamnaţi la moarte** şi seceraţi de gloanţele regimului comunist, la Închisoarea Jilava, în crunta noapte de 18/19 iulie 1959:

† **ANDREESCU N. NICOLAE** [n. 20 februarie 1918] – preot;
† **CONSTANTINESCU GH. IOAN** [n. 19 octombrie 1906] – preot;
† **POPESCU GH. GHEORGHE** [n. 12 aprilie 1902] – învăţător;
† **SORESCU I. NICOLAE** [n. 23 iulie 1900] – agricultor.

Au fost **condamnaţi la ani grei de detenţie** vrednicii de pomenire luptători pentru libertate din Poenărei:

† **ANDREESCU N. MARIA** [n. 28 ianuarie 1923] – soţia preotului Nicolae Andreescu; 15 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;

† **CONSTANTINESCU GR. JUSTINA** [n. 12 aprilie 1912] – soţia preotului Ioan Constantinescu; 15 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;

† **CONSTANTINESCU-PREDUŢ I. IULIANA** [n. 16 iunie 1929] – profesoară, fiica preotului Ioan şi a Justinei Constantinescu; 12 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii. Arestată, deşi era gravidă în luna a şaptea, a născut, în Închisoarea Văcăreşti, o fetiţă: Justina-Libertatea, la 18 septembrie 1958;

† **DIACONU I. IOAN** [n. 10 noiembrie 1925] – agricultor; 15 ani închisoare corecţională;

† **ILIESCU N. NICOLAE** [n. 2 septembrie 1912] – agricultor; 18 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;

† **NĂSTASE GR. ECATERINA** [n. 24 martie 1901] – casnică; 12 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;

† **POPESCU GH. GHEORGHE** [n. 10 martie 1931] – student, fiul învăţătorului Gheorghe şi al Mariei Popescu; 8 ani închisoare corecţională;

† **POPESCU GR. MARIA** [n. 15 iulie 1908] – soţia învăţătorului Gheorghe Popescu; 8 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;

† **SORESCU GR. MARIA** [n. 15 iulie 1905] – soţia baciului Nicolae Sorescu; 3 ani închisoare corecţională şi confiscarea totală a averii;

† **SORESCU N. GHEORGHE** [n. 2 august 1925] – fiul baciului Nicolae şi al Mariei Sorescu, agricultor; 7 ani închisoare corecţională şi confiscarea totală a averii.

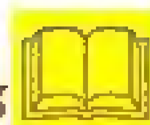
† **DEACONU GR. ION** [n.1925] arestat, din eroare, datorită asemănării de nume cu Diaconu I. Ioan, şi care, la numai o lună de la eliberare, a decedat, din cauza regimului de teroare din cursul interogatoriilor de la Securitate.

– **MARINESCU V. ALEXANDRU** [n. 17 septembrie 1929], bacalaureat; condamnat la 20 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii.

Jertfindu-vă sub steagul sfânt
al patriei, prin timp, durate,
aţi semănat acest pământ
cu dor nestins de libertate !

Pe o altă placă, va fi inscripţionat textul:

Bordeiul de la Râpile cu Brazi – situat la circa 200 m est – a fost, timp de şase ani [1952-1958], ultimul adăpost al partizanilor: **PETRE ARNĂUŢOIU**, **TOMA ARNĂUŢOIU**, **CONSTANTIN JUBLEANU**, **MARIA PLOP** şi al fiicei acesteia, **Ioana-Raluca**, născută în bordei.

REZISTENŢA ÎN ISTORIA ORALĂ

Relatând zbuciumata istorie trăită în satul natal în perioada comunistă, dar şi istoria aşezărilor învecinate, printre care satul Poenărei, unde au supravieţuit, între anii 1952-1958, în bordeiul de la Râpile cu brazi, ultimii partizani din Gruparea de rezistenţă anticomunistă «Haiducii Muscelului», ing. Gheorghe Ştefănescu evocă în documentatul său volum memorialistic «Amintiri. 1933-2013», episoade din tragismul vieţii unor familii urmărite de Securitatea comunistă, metodele perfide utilizate de aceasta pentru „depistarea duşmanilor poporului", relatând confesiunile unui ofiţer de Securitate, Măndica, „la un pahar de vorbă (ţuică) în garajul blocului din Piteşti" în care locuiau.

Colonelul Măndica, „un bărbat frumos, elegant", obsedat continuu că „n-o să ajungă la pensie, datorită muncii stresante", mărturisea că „erau trimişi în cercetare câte două persoane cu acelaşi obiectiv, fără să ştie una de alta, iar, la întoarcere, comandantul verifica rapoartele şi vedea realitatea".

Colonelul Măndica a fost implicat în „urmărirea partizanilor de pe Râul Doamnei", misiune extrem de dificilă, întrucât „nu purta în buzunar nici un cui, pentru că risca să fie omorât la întâlnirea cu aceştia". „În multe situaţii, primeau informaţii utile de la cei în compania cărora consumau băuturi alcoolice, iar, pentru a nu-şi face efectul băutura, erau dotaţi cu fiole speciale care îi trezeau în câteva secunde"...

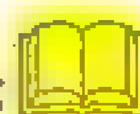
„...Organele de Securitate cunoşteau o parte din locurile unde se ascundeau partizanii şi-i urmăreau dacă au legături cu alte grupuri din ţară. Într-o seară, cei doi fraţi Arnăuţoiu au descins în casa moaşei din Poenărei, unde un grup de femei torceau sau croşetau la şezătoare. Una dintre participante a fost instruită de organele de Securitate ce întrebări să le pună şi a fost dotată cu o sticlă de băutură în care a introdus un somnifer. Primul a băut fratele cel mic, Petre, care i-a plăcut. Al doilea a băut fratele cel mare, Toma, fost ofiţer de stat major în armata lui Antonescu, care, după ce a gustat puţin şi nu i-a plăcut, a deschis fereastra dinspre grădină pentru a intra aer curat. Colonelul Măndică fiind ascuns în grădină, chiar sub fereastră, ca să audă răspunsurile la întrebările puse partizanilor, a avut un şoc puternic, crezând că este văzut şi era sigur că-l vor împuşca, fără să-şi dea seama că el vedea totul înăuntru, unde era lampa cu gaz aprinsă, iar cei din casă nu vedeau nimic afară, fiind întuneric.".

Colonelul securist a fost cazat sub acoperire timp de un an la coana Vetuţa din Corbşori, care locuia vis-à-vis de preotul Gheorghe Chirca, socrul autorului, cu misiunea de a-l urmări pe parohul bisericii din sat.

„Altădată – continuă autorul «Amintirilor» – mi-a relatat cum l-a arestat pe preotul Ioan Constantinescu din Poenărei care ajuta pe cei fugiţi de acasă de frica comunismului – partizanii. Evenimentul s-a petrecut la biserica din Poenărei, unde a sosit o echipă a Securităţii din Bucureşti condusă de un general care, după ce a întocmit procesul verbal privind sumele existente în «Cutia milelor» şi inventarul armelor ascunse în pod, a întrebat preotul ce doreşte. Acesta a solicitat să fie lăsat să se roage şi a stat în genunchi în faţa altarului între cele două sfeşnice împărăteşti. După o jumătate de oră, colonelul Măndica îl întreabă pe general dacă mai durează mult (lucru neobişnuit în asemenea cazuri), la care acesta-i răspunde că a fost coleg la seminar cu preotul şi nu înţelege de ce s-a băgat în asemenea chestiuni, deoarece în şcoală era un băiat foarte cuminte. Întrebat de colonel dacă generalul a fost recunoscut de preot, acesta a răspuns că nu. Relativ la armele ascunse în podul bisericii, l-am întrebat pe colonel că sigur ei le-au pus intenţionat, la care nu am primit nici un răspuns.".

Un sâmbure de adevăr se ascunde, totuşi, în relatarea colonelului de Securitate. Potrivit memoriei familiale, când duba a ajuns în faţa bisericii, preotul fiind ridicat de acasă, acesta a cerut permisiunea de a intra în biserica pe care o ctitorise din greu în vreme de război, pentru a se ruga.

Povestea cu „cutia milelor" şi „inventarierea armelor" care fuseseră ascunse în podul bisericii de învăţătorul Gheorghe Popescu, arme ridicate de partizani din podul bisericii încă din 1952, deci cu şase ani înainte de scena descrisă din mai 1958, este o „poveste" spusă la un „pahar de vorbă" – pentru a-l cita pe autor. Nu întâmplător, aşadar, în acest număr al revistei, am reprodus integral, pentru cunoaşterea adevărului istoric, capitolul din volumul «Rezistenţa armată anticomunistă din Munţii Făgăraş», consacrat „Depozitului de armament din Biserica de la Poenărei".

MEMENTO

Uitarea e un început de ruină în sufletul unui neam.
- Alexandru Vlahuță -

PERSONALITĂȚI REMARCABILE DIN POENĂREI

✱ Martiri din Poenărei ai luptei pentru libertate participanți la Rezistența armată anticomunistă de pe versanții sudici ai Munților Făgăraș [1948-1958]:

ANDREESCU N. NICOLAE [1918-1959], preot ortodox în Nucșoara, predicator avizat în combaterea ateismului și a sectelor religioase;

CONSTANTINESCU GH. IOAN [1906-1959], preot cărturar în Poenărei, autor al eseurilor cu caracter moral-religios și metodic: «Buna creștere a copiilor», «Taina sfântă a căsătoriei», «Despre trebuința religiei în omenire», «Iubirea creștină», «Obiceiurile strămoșești și obiceiurile noastre», «Metoda practică a predării învățământului religios în școala primară» ș. a. reunite în volumul postum «Prelecțiuni ortodoxe»;

POPESCU GH. GHEORGHE [1902-1959], învățător din Poenărei, autor al unei piese de teatru pentru școlari, cu caracter instructiv-educativ;

SORESCU-TICU NICOLAE [1900-1959], agricultor din Poenărei, renumit baci la stânele din Munții Făgăraș.

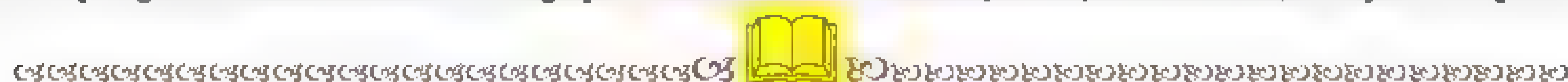
✱ **ANDREESCU NAE** [1857-1890]; institutor; coordonator al unei prodigioase activități culturale: înființează, în Poenărei, împreună cu Constantin Dobrescu-Argeș, prima bibliotecă publică sătească din județul istoric Muscel, în anul 1875. Absolvent, cu medalie de aur, al cursurilor de cooperație rurală; efectuează stagii de documentare în Franța și Olanda; colaborator al revistei „Contemporanul".

✱ **CONSTANTINESCU-PREDUȚ IULIANA** [1929-2002]; profesoară de istorie și limba română; arhivist diplomat. Autoarea tulburătoarei opere autobiografice «Speranțe încătușate», [1999/2000], evocatoare a suferințelor îndurate în închisorile comuniste din România.

✱ **MITULESCU ION** [1875-1942], originar din Poenărei – medic; asistent colaborator la Institutul Koch din Germania, membru corespondent al Societății de medicină din Berlin; autor al unor opere de referință în domeniul medical: «Sufluri cardio-pulmonare, mecanisme și diagnostic» [1900], «Tuberculoza» [1903].

✱ **POENĂREANU GRIGORIE** [sec. XIX] – preot în Poenărei; participant la crearea Societății Filarmonice [1833], alături de personalități culturale ale epocii: Ion Heliade-Rădulescu, I. Câmpineanu, C. Aristia ș. a.; a cunoscut personal pe marii cărturari români: Eufrosin Poteca, Iancu Văcărescu, Grigore Alexandrescu și Ion Ghica – memorialistul care îl evocă în celebrele sale «Scrisori către Vasile Alecsandri».

[Grigore Constantinescu – *Argeșul monumental – enciclopedie patrimonială*, Pitești, 2011]

COORDONATE SPIRITUALE

OBICEIURI LA CĂSĂTORIE ÎN POENĂREI-MUSCEL

„Satul este sanctuarul unde se păstrează manifestarea de viață a poporului românesc.”. – DIMITRIE GUSTI –

Conform datelor incluse de către C. Alessandrescu, în «Dicţionarul geografic al judeţului Muscel», referitoare la obiceiurile de căsătorie, reproduse integral în continuare: „Tânărul care voieşte a se căsători cere consimţământul părinţilor şi aceştia îi dau sau nu îndemnul lor. Dacă fata peţită convine şi fiului şi părinţilor, căsătoria e uşoară.

Mirele se duce cu părinţii şi cu prietenii căutători de casă aşa numiţi, la casa femeii, spre a face propunerea de căsătorie şi a se tocmi asupra zestrei. De le convine, se duc în altă zi şi fac foaia de zestre, după ce şi părinţii fetei au fost căutători de casă la bărbat. Dacă şi asupra zestrei s-au înţeles, nunta e gata. Se face o masă şi o petrecere cu lăutari, de bucurie că a pornit căsătoria. Se hotărăşte tot acum şi ziua nunţii. Logodna se mai cheamă, în unele localităţi ale judeţului Muscel, aşezat. Dacă nunta e duminica, de joi seara, ginerele şi socrii mari (părinţii ginerelui) se duc cu merinde la socrii mici (părinţii miresei), cu un plocon (lucruri de mâncare) şi, după ce se tocmesc asupra încălţămintei de socru, soacră, surori şi fraţi de ai miresei, pe care ginerele e dator a le cumpăra, se mai face o masă şi petrecere.

Sâmbăta, pe la amiazi, ginerele şi alţi tineri cu ploştile cu vin şi rachiu şi cu lăutari, umblă din casă în casă şi, după ce dă bună dimineaţa, pofteşte pe fiecare ai casei să bea din ploscă. Aceasta este pofteala la masa ce se va da la ginere duminică seara.

Tot sâmbătă seara, se face o adunare de fete la mireasă, pentru facerea bradului, din o cracă de brad împodobită cu hârtii colorate şi înflorate frumos. La nun, în acelaşi timp, sunt adunaţi toţi flăcăii. Un om cu părinţi rade pe ginere, o avea ori nu barbă şi lăutaru-i cântă:

Razi barba de tinereţe
Şi o dai spre bătrâneţe etc.

După aceasta, iar masă. Aceasta se cheamă fedeleş.

Duminică dimineaţa, ginerele şi mireasa se întâlnesc la biserică. Mireasa are cu sine un flăcău, tot cu părinţi, care poartă bradul (numit frate de ginere). Până a intra în biserică preotul îi întreabă la uşă: –Vreţi să vă însoţiţi ?... Ei răspund: –Da !... Atunci, intră în biserică şi se oficiază slujba. După cununie, se duce fiecare la casa părinţilor. Ginerele se pregăteşte să se ducă să ia mireasa. Dânsa, cu fratele de ginere şi cu lumea poftită şi

nepoftită, se duc la puţ, iau apă într-o vadră, o ţin amândoi de un şervet băgat pe urechile vedrei şi până acasă se opresc în trei locuri şi fac horă. Atunci, se zice că joacă vadra. Ginerele, cu căruţele încărcate de prieteni, cu naşul şi naşa, cu lăutari, cu călăraşi (flăcăi călări) pornesc la mireasă. Ginerele e tot călare. Aceştia vestesc pe mireasă că soseşte nunta, apoi, se întorc spre a veni cu cei din urmă. Ajunşi acolo, de călări, unul din ei spune oraţiile. După aceea, iese mireasa, alege un număr de oameni (rude şi nuntaşi) ce se numesc acum colăceri, şi le dă câte un şervet. Apoi, tot mireasa toarnă mirelui, să se spele mai înainte d-a intra în casă. Intrând în casă, şed la masă (tineri alături), şi, după terminare, se spun oraţiile. Când se zice: „– Şi se roagă (tinerii) cu smerenie, ca să le daţi blagoslovenie", tinerii se roagă: „– Iertaţi-ne, taică şi maică, şi ne blagosloviţi !". Apoi, sărută mâinile părinţilor, nunilor şi mesenilor mai bătrâni. După aceea, mireasa şi nuna se suie într-o căruţă, în care i se pune şi zestrea: pernele, lada etc., plângând, şi lăutarul cântând:

Foaie verde avrămească,
Rămâi, maică, sănătoasă,
Dacă n-ai fost bucuroasă
Să fii cu mine la masă etc.
Pe unde-ai pus florile,
O să curgă palmele;
Unde-ai pus panglicele,
O să curgă bicele etc.

Când e aproape să pornească căruţa, nuna pune un pahar cu vin pe capul miresei şi d-asupra lui rupe o azimă, din care aruncă bucăţi în toate părţile. Lumea se repede şi le ia, având credinţa că azima e bună pisată, spre a o presăra pe vitele ce se duc la târg de vânzare, ca să se caute cum se caută miresele. După aceea, căruţele o retează d-a fuga; lumea chiuie, lăutarii cântă de părere bună că au luat mireasa. Ginerele se întoarce, rupe gura iei la soacră şi-i aruncă, în sân, o monedă de argint sau de aur legată în şervet. Când mireasa a ajuns acasă la ginere, se slobod pistoale; ea se dă jos, intră în casă, şi nuna o îmbrobodeşte.

După aceea, iese în horă (hora miresei), cu ginerele şi nunii de mână şi învârtesc jocul de 3 ori, astfel ca a treia oară, să vie tot în locul de unde a pornit. Jocurile ţin până seara, apoi, se pune masa. În timpul mesei, lăutarii cântă doine haiduceşti: Jianu şi Codreanu. La sfârşitul mesei, vine lăutarul cu un taler cu covrigi pe el şi mesenii pun bani pe el, zicând: „– De la noi puţin, de la Dumnezeu, mult !"... Ginerele răspunde: „– Foarte mulţumim; de unde ai dat, Dumnezeu să izvorască !"... După masă, se încep jocuri. Luni, se mai pune o masă la ginere; marţi, alta la nun; joi, la socrii mici. Această din urmă vizită ce tinerii fac socrilor mici se numeşte „pe calea primară" sau „pe calea-valea.".

Atentă şi competentă observatoare a credinţelor şi obiceiurilor populare tradiţionale din sat, Justina preot Constantinescu a confirmat, completând chestionarul menţionat, perpetuarea acestora în „practica" locală, întregind, pe alocuri, „repertoriul" credinţelor şi obiceiurilor populare din Poenărei referitoare la căsătorie: „Părinţii băiatului merg să ceară fata în căsătorie de la părinţii ei. Se tocmeau de zestre; dacă nu le convenea, nu făceau legătura. Când cădeau de acord, fixau data nunţii atunci când erau pregătiţi, dacă fata era gata cu zestrea. Joi, înainte de nuntă, se trimeteau fetei alimente din partea ginerelui, prin fratele de ginere, rudă sau prieten, socotindu-se că a ieşit din masa părinţilor.

Vineri, mireasa merge însoţită de fete, ca să gătească casa ginerelui cu: prosoape, plocade, ţoale, preşuri de lână sau de cânepă, perne de lână şi alte lucruri de-ale ei.

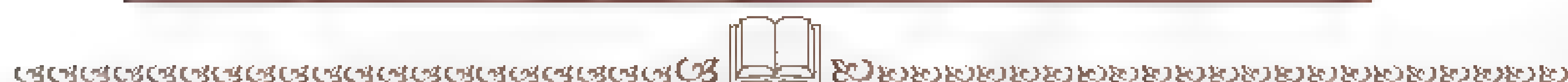
Sâmbătă, se fac pregătiri pentru nuntă în cele două familii; fratele de ginere pune brad la casa fetei. Mireasa merge însoţită de fete prin sat, cu ploşti, să cheme lumea la nuntă. Dar ginerele, care merge şi el cu tinerii, cu ploştile cu ţuică sau cu vin, nu trebuie să se întâlnească cu mireasa, ci să o ocolească. La plecarea de acasă, mireasa îşi cere iertare de la părinţi, care rămân plângând. Se face un brad împodobit cu beteală: „bradul miresei", care se ascunde, pentru a fi găsit de fratele de ginere, ca să-l aducă la cununie. Seara, se

pune masa cu neamurile. Merg la horă, la fedeleş; se joacă până la ziuă. Duminică dimineaţa, mireasa, însoţită de sora de mireasă şi alte fete, merge spre răsărit, la o fântână, cu o vadră dusă de sora de mireasă. Are un prosop la ea, se închină şi lasă jos vadra în care toarnă apă, punând şi busuioc în apă; se face hora în jurul vedrei, apoi, merg acasă. La prânz, se pune masa cu fetele, după care, vine nunta: ginerele e însoţit de naşi şi neamuri, dar şi de străini, ca să ia mireasa din familia ei, pentru a merge la cununie. Când soseşte nunta, se încuie porţile, sau se leagă de către cei din familia miresei, ca să nu poată fi luată fata. Cineva din alai sare peste gard şi descuie poarta. Mireasa nu apare; numai sora de mireasă, care ia hainele mirelui şi ale naşului, să le pună beteală. Mireasa iese şi aruncă cu apă din vadră spre nuntaşi de trei ori. Nuntaşii intră în casă, unde sunt serviţi cu uscăţele sau cozonac. Mireasa şi ginerele îngenunche pe o pernă în faţa părinţilor fetei. Mirii îşi iau ziua bună de la părinţii fetei, în timp ce un om spune oraţiile cunoscute de nuntă.

După binecuvântarea părinţilor, merg la cununia religioasă. După ce pornesc, ginerele vine spre soacra mică, îi rupe ia la gură şi îi pune bani în sân. Soacra îi dăruieşte o traistă sau un prosop. Merg la cununie. În timpul slujbei, naşa o desface pe mireasă la pantofi, ca să aibă naştere uşoară. După cununie, se duc la casa mirelui. Acolo, sunt întâmpinaţi de soacra mare cu o lipie cu zahăr, pe care o pune pe capul miresei. Aşa intră, apoi, în casă. Lăutarii cântă: „–Bucură-te, soacră mare, ţi-am adus pieptănătoare !"... Mirii sunt cinstiţi cu o farfurie de orez, din care mănâncă amândoi cu o singură lingură, zicând că aşa se vor înţelege în viaţă. Mirele iese. Naşa ia miresei voalul, şi îi pune maramă; apoi, cheamă ginerele s-o prindă de păr şi s-o dăruiască cu bani. Naşa pune cârpa finii, o aruncă de trei ori, semn că intră în altă viaţă. După ce îi pune marama, ies toţi la horă, numită Hora miresei. La naşe, se dădea prosop, pernă sau pânză de ie. La cei înstăriţi, se dă o cămaşă de noapte cusută pe pânză în motive naţionale. La soacra mare, ie; la socrul mare, cămaşă simplă din pânză; se face hora; cântă lăutarii; darurile sunt date, în horă, de mama fetei.

După cununie, socrul mare şi naşul stau pe scaune; nuntaşii le pun cenuşă pe mâini, spre hazul tuturor, iar mireasa le toarnă apă pe mâini şi le dăruieşte prosoape ca să se şteargă. La rândul lor, ei dau miresei bani. Seara, se aranjează mesele; se adună nuntaşii, care, la sfârşit, dăruiesc, pe tinerii căsătoriţi, cu bani, după puterea şi vrerea lor. Nunta cu neamurile ţinea trei zile.".

TEZAUR FOLCLORIC ZONAL

În volumul memorialistic **«Amintiri. 1933-2013»**, distinsul inginer silvic **Gheorghe Ştefănescu**, originar din Corbşori, sedus de splendoarea lirică a creaţiei folclorice zonale cu vădite ecouri muscelene, include selectiv, sub genericul „Cântece la hora satului", poezii populare care dădeau farmec serbărilor de pe scenele căminelor culturale în perioada interbelică, ori şezătorilor din nopţile lungi de iarnă petrecute în vatra de linişte a satelor statornicite din străvechime pe valea Râului Doamnei:

Frunză verde aluniţă

Frunză verde aluniţă, / colea-n vale-n grădiniţă, / paşte calul lui Gheorghiţă / priponit de-o garofiţă. / Garofiţa s-a uscat, / calu' lui Gheorghe-a scăpat.

Aleargă, Gheorghiţă, aleargă, / că ţi-a scăpat calu-n iarbă; / aleargă în capu' gol, / că-ţi ia calu' la obor / şi-ai să dai gloabei un pol; / polu' care-l dai la gloabă, / mai bine, mi-l dai la salbă !...

Frunză verde dalior

Frunză verde dalior, / de ţi-o fi, de mine, dor, / pomişoru-o face rod / ş-o face mere domneşti / să mănânci, să mă doreşti !

De ţi-o fi, de mine, aminte, / pomişoru ţi s-o prinde / ş-o face mere gutui / să mănânci, să mă mângâi !

Fă, Ileană

-Fă, Ileană, ce nu spui / când acasă maica nu-i; / pe la tine, să mai viu / şi, de vorbă, să te ţiu !

-N-am nevoie, bade, hăi, / ca să spun, pe la flăcăi, / când, de-acasă, mama pleacă / prin vecini câte oleacă...

-Fă, Ileană, ia taci, fa,/ ce te mai spăşeşti aşa;/ tu socoţi că eu nu ştiu / şi-am să fac oricum să viu.

-Ei, şi dac-ar fi aşa, / cum zici, bade, dumneata, / orice-ai face, cum te-ai pune, / ce-am pe suflet nu ţi-aş spune !

Fă, Ileană, fă

-Vin colea, pe iarbă verde, / că bătrânul nu ne vede !...

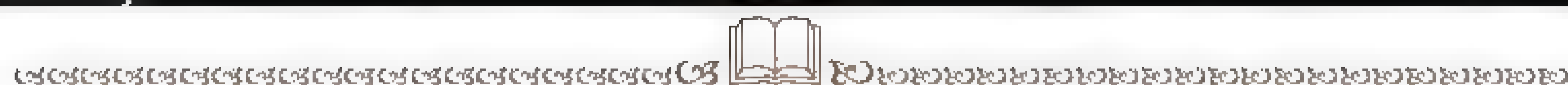
-Ba, zău, măi bădiţă, / ia stai binişor, / nu ţi-e teamă că ne vede / taica din ogor ?

-Dacă vrei, îţi dau mărgele / şi-ţi voi da tot ce mi-i cere !...

-Ba, zău, măi bădiţă, / pune-ţi pofta-n cui, / să nu-ţi joace pe spinare / coada sapei lui !...

ZICALE ROMÂNEŞTI

În rememorarea unor fapte semnificative din viaţa sa, sensibilul memorialist recurge stilistic pentru sublinierea unor idei, la plasticitatea expresiilor populare, pentru care manifestă o evidentă pasiune: „Ce adevăr este în zicala românească: «Pe prost, să nu-l pui să facă treabă, că nu ştie; în schimb, crede că ştie să te conducă», ori „Încă o dată, se dovedeşte autenticitatea proverbului popular, potrivit căruia: «Rudele sânt primii duşmani», continuând: „Cu rudele să faci chef şi să plăteşti tu, că totul e bine"; „Rudele şi vecinii să-i iei aşa cum i-a lăsat Dumnezeu, că nu-i poţi alege, depinde ce noroc ai"; „Pe cine nu laşi să moară nu te lasă să trăieşti"; „Cine se potriveşte se adună."; „Orice rău are şi-un bine". Autorul introduce, în text, „zicale" mai puţin uzitate în limbă, dar pe care le consideră pur „româneşti", precum: „Numai femeile proaste fac copii cu bărbaţii lor", „Nici mama nu i-a dat tatei pe degeaba; i-a cumpărat un inel"; „Politica e un ţucal în care fac toţi şi mănâncă toţi".

PENTRU CULTURA DUMNEAVOASTRĂ:

LIMBA NOASTRĂ-I O COMOARĂ...

Limba română s-a format pe teritoriul de azi al României – ca teritoriu de bază – precum şi de-a lungul malului drept al Dunării de Jos, între Dunăre şi Balcani, până la Marea Neagră. Limba română continuă cu o evoluţie proprie, de aproape două milenii, „latina dunăreană", adică latina populară vorbită pe acest teritoriu de colonii romani şi de populaţia romanizată în primele secole ale erei noastre. Elementele moştenite din substratul autohton dac (circa 80 de cuvinte), influenţele ulterioare, mai ales ale limbii slave – exercitate îndeosebi din sec. 7, când limba română îşi formase deja trăsăturile ei definitorii –, păstrarea unor particularităţi fonetice, gramaticale şi lexicale ale latinei populare îi conferă românei acele trăsături specifice care o individualizează între celelalte limbi romanice sau neolatine derivate din latina vulgară, limbi cu peste 700 de milioane de vorbitori nativi răspândiți în întreaga lume, mai ales în: Europa, America de Sud și Africa.

Ştiaţi că:

- Limba română este vorbită, în ţară şi în afara ţării, de circa 30 de milioane de persoane ?...
- Oficial, cu o lungime de 44 de litere, cel mai lung cuvânt din limba română se află pe locul 3 în topul celor mai lungi cuvinte din Europa. Pe primul loc se află un cuvânt german cu o lungime de 79 de litere, iar pe locul 2 un cuvânt turcesc cu o lungime de 70 de litere, ambele fiind cuvinte compuse, în timp ce cuvântul românesc este unul tehnic). Neoficial mai există alte două cuvinte mai lungi (un cuvânt în islandeză cu o lungime de 64 de litere și un cuvânt finlandez cu o lungime de 61 de litere), însă acestea nu sunt incluse în dicționare, fiind mai degrabă glume lingvistice.
- Cuvântul este **pneumonoultramicroscopicsilicovolcanicoconioză** = o pseudoboală a plămânilor provocată de inhalarea prafului de siliciu vulcanic.
- Limba română este singura limba europeană în care se poate face o propoziție completă, formată din 5 cuvinte care conțin doar vocale: **Oaia aia e a ei**.
- Cel mai lung cuvânt care conține doar vocale: **uiuiu**.
- Cel mai lung cuvânt care conține o singură consoană: **acioaiei**.
- Cel mai lung cuvânt care incepe și se termină cu o vocală și în rest conține doar consoane: **înspre**.
- Cel mai lung cuvânt care denumește o localitate din Romania: **Constantinești**.
- Cel mai scurt cuvânt care denumește o localitate: **Ip**.
- Și, în final, câteva palindromuri amuzante (grupuri de cuvinte sau cuvinte care pot fi citite de la stânga la dreapta și de la dreapta la stânga fără să-și piardă sensul):

Ele ne seduc cu desenele; // **Era sa pozez o pasare**; // **Elisa va lasa Toyota sa la Vasile**; // **Era o tipa rapitoare.**

Ştiaţi că:

Ziua Limbii Române se sărbătorește, în România, la 31 august, la aceeași dată cu Limba Noastră, o sărbătoare similară celebrată în Republica Moldova din 1990 ?...

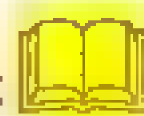
În această zi, va fi arborat drapelul României şi se va intona imnul naţional «Deşteaptă-te, române» !, ale cărui versuri au fost scrise de Andrei Mureşanu şi publicate sub titlul «Un răsunet» în anul 1842 ?...

SEMNIFICAȚIA UNOR ONOMASTICE

Numele de persoane provin, în majoritatea cazurilor, din cuvinte comune cu semnificaţii precise în limbile din care au fost preluate în limba română:

Adam≈om• **Adela**≈nobil• **Adina**≈delicată• **Adolf**≈lup• **Agata**≈bună• **Alexandru**≈protector al oamenilor• **Ana/Anca**≈îndurătoarea• **Anastasia**≈înviere• **Andrei**≈ puternic• **Anghel**≈înger• **Aritina**≈ graţie• **Avram**≈tatăl fie lăudat• **Bogdan**≈dăruit de Dumnezeu• **Camelia** ≈enoriaşă• **Carina**≈mic, drag• **Carmen**≈cântec• **Carol**≈proprietar• **Cătălin**≈pur• **Cecilia**≈orb• **Claudiu**≈schiop• **Constanţa**≈ statornică• **Dan/Daniel**≈Dumnezeu este judecătorul meu• **David**≈iubit• **Diana**≈divin, ceresc• **Ecaterina**≈care loveşte departe• **Eftimie**≈voie bună• **Elena/Eleonora**≈rază de soare• **Elisabeta**≈cea care cinsteşte pe Domnul• **Emanuel/Emanuela**≈Domnul este cu noi• **Emil/Emilia** ≈dornic, nerăbdător• **Eugen/Eugenia**≈aristocrat/ă• **Eusebiu**≈religios• **Eva**≈viaţă• **Evdochia**≈bunăvoinţă• **Felicia**≈fericită, norocoasă• **Ferdinand**≈cel gata de drum• **Filip**≈iubitor de cai• **Filimon**≈cel care sărută• **Filofteia**≈pioasa• **Flavius**≈galben auriu• **Florin/Florentina** ≈înfloritor/oare• **Gheorghe**≈agricultor• **Gherman**≈frate• **Gabriel/a** ≈Domnul este puterea mea• **Gloria**≈glorie• **Grigore**≈treaz, veghetor• **Ileana**≈răspunsul Domnului• **Ioana/Ion/Ioan**≈binecuvântarea Domnului• **Iosif**≈Dumnezeu să adauge• **Irina**≈paşnică, liniştită• **Iulia/Iuliana/ Iuliu**≈descendentul zeului Jupiter• **Iustin/Iustina**≈cel ce gândeşte corect• **Lidia**≈vale• **Lucia**≈lumină• **Margareta**≈perlă• **Maria/Mariana/ Marinela**≈copil dorit• **Maxim**≈cel mai mare• **Mihaela/Mihai**≈cine se aseamănă cu Jehova ?• **Mircea**≈slavă păcii• **Moise**≈fiu• **Nadia**≈speranţă• **Natalia**≈cea născută la Crăciun• **Nicolae/Nicoleta**≈victorios• **Nichita** ≈biruitorul• **Oprea**≈cel din urmă• **Paraschiva**≈pregătire• **Pavel**≈mic• **Petru**≈stâncă, piatră• **Preda**≈înainte mergător• **Răzvan**≈rebotezat• **Sebastian**≈venerat• **Silvestru**≈sălbatic, de pădure• **Simion**≈dorinţă împlinită• **Sofia**≈înţelepciune• **Sorin**≈soare• **Spiridon**≈paneraş de pâine• **Stelian**≈sprijin• **Suzana**≈crin• **Ştefan**≈coroană• **Teodor**≈recrut• **Titus**≈porumbel• **Toma**≈geamăn• **Valeriu**≈puternic• **Vasile**≈rege• **Vasilica**≈împărăteasă• **Veronica**≈aducătoare de victorie• **Victor** ≈biruitor• **Zoe**≈viaţă.

Mens sana in corpore sano

SFATURI CONFIRMATE MEDICAL

•**Cum să stingeţi arsurile la stomac**. Dormiţi pe partea stângă, vă sfătuiesc medicii gastroenterologi. Explicaţia este simplă: când dormiţi pe dreapta, stomacul se află mai sus decât esofagul, permiţând mâncării şi acidului să alunece spre gât. Când staţi întinşi pe stânga, stomacul este mai jos decât esofagul şi gravitaţia lucrează în favoarea dumneavoastră.

•**Cum să nu vă mai curgă sânge din nas**. Puneţi o bucăţică de bumbac pe gingia de sus, sub vârful buzei şi apăsaţi cu putere pe bucata de material. „Sângele provine în special din partea anterioară a septului. Apăsând aici, veţi opri sângerarea", apreciază medicii.

•**Cum să scăpaţi de ameţeală**. Aţi băut câteva pahare şi v-aţi ameţit ?... Ţineţi-vă cu mâna de ceva stabil. Mecanismul responsabil cu echilibrul se află în urechea internă şi pluteşte într-un fluid care are aceeaşi densitate ca şi sângele. Cum alcoolul diluează sângele, se modifică şi structura lichidului, fapt care afectează echilibrul. Aşadar, creierul este dezorientat şi are nevoie de o confirmare, care, în cazul de faţă, este dată de simţul tactil. În felul acesta, punând mâna pe un obiect stabil, vă veţi recăpăta echilibrul.

•**Cum să ţineti inima în frâu**. Nu o lăsaţi să o ia la galop !... Dacă simţiţi că aveţi palpitaţii şi nu vă ştiţi suferind de inimă, puteţi încerca să apăsaţi uşor carotida imediat sub mandibulă. Veţi stimula nervul vag şi puteţi scădea frecvenţa bătăilor.

•**Preveniţi miopia !** Miopia are rareori o cauză genetică. De obicei, poate avea drept cauză prea mult timp petrecut în faţa televizorului. Aşadar, ca să nu aveţi probleme, ar fi bine ca, de câteva ori pe zi, să închideţi ochii, încordaţi muşchii, inspiraţi adânc şi, după câteva secunde, expiraţi şi destindeţi-vă. Întinzându-vă şi relaxându-vă bicepşii şi gluteali, puteţi păcăli muşchii involuntari, precum şi pe cei ai ochilor, să se relaxeze.

•**Învăţaţi să vă folosiţi urechile !**... Dacă staţi de vorbă cu cineva la o petrecere unde este mult zgomot, este bine să-l ascultaţi numai cu urechea dreaptă. De ce nu cu stânga ? Cercetătorii americani sunt de părere că dreapta vă ajută să descifraţi mai rapid un discurs. Dacă veţi încerca să vă daţi seama ce melodie se aude într-o cameră îndepărtată, folosiţi-o pe stânga. Este mai bună când vine vorba să capteze tonurile muzicale.

•**Cu un ac puteţi salva viaţa aproapelui în caz de atac cerebral**. Indiferent unde se află victima, nu o mutaţi din loc. Dacă persoana este mişcată, venele capilare se rup mai repede. Dacă aveţi o seringă, e şi mai bine. Dacă nu, utilizaţi un ac de cusut sau cu gămălie. Încălziţi vârful acului pentru a-l steriliza şi apoi înţepaţi fiecare deget de la mâinile pacientului. Puteţi înţepa la circa 1 mm de unghie. Înţepaţi atât cât să înceapă să iasă sânge. Dacă sângele nu iese, apăsaţi în jurul înţepăturii. Când toate degetele sângerează, aşteptaţi câteva minute, apoi frecţionaţi lobii urechilor până devin roşii. Înţepaţi fiecare lob până începe să sângereze. După câteva minute, persoana îşi va recăpăta cunoştinţa. Aşteptaţi până revine la stadiul normal şi atunci îl puteţi transporta la spital. Dacă îl duceţi în grabă la spital, transportul ar putea cauza ruperea iremediabilă a vaselor capilare din creier.

•**Dimineaţa, când vă sculaţi, frecaţi-vă mâinile şi lobii urechilor puternic**. Veţi activa rapid întregul organism. La care adăugaţi şi o cană cu apă băută pe îndelete.

[sursa: muncaprotejata.wordpress.com]

- Ceapa -

un remediu natural

Tonică, terapeutică, anti-infecţioasă, această legumă este un aliment consumat din cele mai vechi timpuri. Dacă adăugăm faptul că se recomandă ca factor de sănătate şi longevitate, sperăm că v-am convins să o consumaţi cât mai des.

Pentru că ne aflăm în sezonul răcelilor, vă prezentăm o metodă simplă de protecţie, dar extrem de eficientă. Ce gospodină nu are o funie de ceapă în cămară ?

Aliment de bază sau condiment, albă, roşie, galbenă sau verde, fiecare cu aroma sa, ceapa este un ingredient folosit de mii de ani.

Cu o valoare culinară deosebită, ceapa este un aliment care n-ar trebui să lipsească din meniul nostru zilnic. Poate fi mâncată crudă, fiartă, coaptă, prăjită sau chiar uscată, în diverse preparate. Deoarece prepararea termică îi distruge calităţile nutritive, se recomandă să fie consumată crudă. Pentru persoanele cu stomac sensibil, ceapa se poate lăsa la macerat în ulei de măsline pe timpul nopţii şi apoi poate fi utilizată a doua zi în salate.

Ceapa are calităţi medicinale uluitoare, putând înlocui o pungă de medicamente. Principalii constituenţi sunt: vitaminele C, E, B6, potasiul, fosforul şi calciul, sodiul, fierul, sulful, iodul, siliciul etc. În plus, este slabă caloric (100 g = 3[illegible] kcal) şi ajută la arderea grăsimilor. Cei care o mănâncă sunt mai puţin expuşi bolilor cardiace, răcelilor sau reumatismului.

Proprietăţi

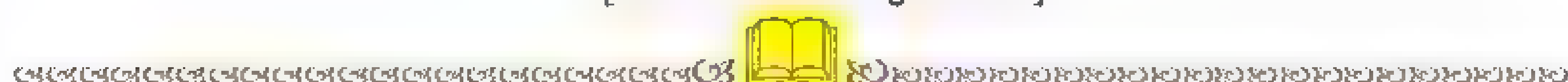
- stimulent al sistemului nervos, hepatic, renal, puternic diuretic, expectorant, vermifug, hipoglicemiant, dizolvant şi eliminator al ureei şi al clorurilor, afrodisiac, antiseptic şi anti-infecţios, calmează durerea, antireumatic etc.
- are proprietăţi de antibiotic, combate viermii intestinali;
- antisclerogen, antitrombotic;
- curativ al pielii şi al sistemului pilos;
- antitusiv, emolient;
- sedativ, calmant, hipnotic uşor etc.

Leacuri cu ceapă

Nelipsită din preparatele tradiţionale, ceapa este şi un remediu naturist neştiut de mulţi.

- **diaree** - se face un decoct din foi de ceapă uscată, din care se bea câte o jumătate de litru pe zi.
- **reumatism** şi **gută** - se beau câte două căni de decoct de ceapă pe zi. Se iau două cepe întregi, cu tot cu coajă, de mărime medie, se spală şi se pun la fiert într-o cană şi jumătate de apă, timp de un sfert de oră. Se bea decoctul cald, îndulcit sau nu, pe stomacul gol.
- **insomnie** - se mănâncă seara, înainte de culcare, ceapă crudă.
- **gripă** - se face un macerat din ceapă, din care se bea câte un pahar la prânz şi unul seara.
- **astenie** şi **surmenaj intelectual**, **litiază biliară** - se consumă crudă.
- **diabet** - se iau 10-15 picături de tinctură de ceapă pe zi.
- **degerături**, **arsuri** şi **negi** - se pun comprese cu suc de ceapă pe zona afectată. Tot pentru degerături, dar şi panariţiu şi furunculoză, se foloseşte ceapă coaptă - se pune ceapa în cuptor, se lasă până se înmoaie şi se aplică apoi pe locul afectat.
- **criza de nervi** poate fi oprită, dacă se inspiră puternic de câteva ori o ceapă tăiată în două.
- **tuse** - sirop - se curăţă o ceapă şi se taie solzişori. Se adaugă o cană de apă şi două linguriţe de zahăr, apoi se pune la fiert. După ce dă în clocot, se trece prin sită şi se păstrează în borcane.
- **înţepături de insecte** - suc - se dă o ceapă pe răzătoarea mică, iar sucul obţinut se foloseşte pentru masarea zonelor afectate.

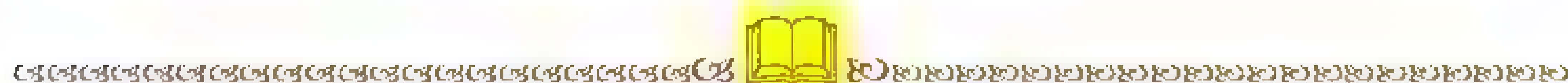
[sursa: incomemagazine.ro]

REFLECȚII DIN CLEPSIDRA VIEȚII

❖ *Mulți își construiesc, din orgoliu, socluri efemere, statuându-se, fără acreditarea colectivității, în genii.*
❖ *În istoria omenirii, puțini bărbați au fost încoronați; în mod compensatoriu, însă, majoritatea au fost încornorați.*
❖ *Când trăiești totul la cote maxime, satisfacțiile devin, cu timpul, minime.*
❖ *Sforăiturile bărbaților, noaptea, sunt replici pe care n-au reușit să le dea consoartelor, ziua.*
❖ *Sanctuarele iubirii reale se luminează doar cu flăcările nestinsei gelozii.*
❖ *Nemurirea este un soi de graniță între lut și spirit.*
❖ *Speranțele absurde înalță spiritele; cele comune – le sufocă.*
❖ *Nașterea este un fenomen biologic; renașterea – un fenomen social.*
❖ *Marile iubiri încep prin pasiune și sfârșesc în compasiune.*
❖ *Mascarea continuă a incompetenței este singura preocupare competentă a unui incompetent.*
❖ *Egoismul este boala singulară a spiritului colectiv.*
❖ *Nu poți fi singur când rămâi cu tine însuți.*
❖ *Numai învingându-te pe tine insuți, poți învinge pe alții.*
❖ *Călcată în picioare, nici chiar zăpada nu mai rămâne albă…*
❖ *Țurțurii de gheață lăcrimând sub streșini – primele semne de mirare ale primăverii…*
❖ *A fi mare înseamnă să depășești măcar o dată în viață pe alții care te depășesc.*
❖ *Poezia este explozia sentimentală a spiritului uman în cadențe silabisite.*
❖ *Când săgetăm un vultur rănit, săgețile ni se frâng neștiute, fără să încerce patima dorului de înălțime…*

[Grigore Constantinescu – SOLILOCVII-REFLECȚII LAPIDARE, Pitești, 2004, passim]

Umor

Ridendo castigat mores

Un tip intră în cabinetul unui doctor.
–Doctore, ce mă fac ? Îmi cade părul !
–Ieşi afară; abia s-a măturat !...

☺☺☺

–Ce ai face dacă o femeie ţi-ar face avansuri ?
–M-aş feri, pentru că, după avans, întotdeauna urmează lichidarea !...

☺☺☺

Într-o frizerie. Frizerul, tăindu-l pe client de vreo două ori, încearcă să discute cu el:
–Aţi mai fost la noi până acum ?
–Nu, mâna mi-am pierdut-o în război...

☺☺☺

Bărbatul nu este complet până nu se căsătoreşte.
Pe urmă, este terminat.

☺☺☺

O femeie şi un bărbat stau pe marginea prăpastiei.
Femeii îi ▪ cald... Bărbatul îi face vânt.

☺☺☺

Soţul: –Nu mai fi supărată !... Îţi p[illegible]ă te fac cea[illegible]ricită femeie din lume.
So[illegible]nd pleci ?

☺☺☺

–Spune, Ioane, găsitu-ţi-ai vreodată bărbaţi străini în şifonier ?
–Nu ! Toţi erau români...

☺☺☺

O femeie căuta o carte în bibliotecă...
Soţul o întreabă: –Ce cauţi, dragă ?
–Ştii unde-i cartea aia:
«Cum să trăim până la 140 de ani» ?
–D[illegible] tocmai am aruncat-o.
[illegible]ce ?
–Începuse mă-ta s-o [illegible]ească !...

☺☺☺

Două vecine se ceartă la gard:
–Nenorocito ce eşti !... Bărbatu-meu iar a dormit la tine în noaptea asta !
Cealaltă îi răspunde:
–Poate, la tine, doarme !... La mine, e mereu treaz !...

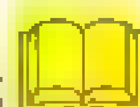
☺☺☺

De la o vreme, soţul se întoarce tot mai târziu acasă, lipsind, uneori, chiar toată noaptea. Într-o zi, însă, soţia îi spune furioasă:
–Eşti atât de infidel încât mă îndoiesc că oi fi tu tatăl copiilor noştri !...

☺☺☺

Soţia: –Mai bine mă căsătoream cu dracul !...
Soţul: –Imposibil, scumpo !... Căsătoria între rudele de sânge este interzisă !...

Sursa – Internet

SFATURI PENTRU POMICULTORI

Plantarea pomilor toamna

Prin plantarea pomilor din toamnă există unele avantaje: procentul de prindere este mai mare ca în cazul plantărilor de primăvară; se câştigă un an, deoarece, în primăvară, pomii pornesc cu mai multă vigoare în vegetaţie; există mai mari şanse să se planteze pomi, fiindcă toamna pepinierele sunt mai bine aprovizionate cu material săditor.

Tehnologia de plantare este, în general, asemănătoare cu cea de la plantarea din primăvară:

►► terenul se curăţă de resturi vegetale, iar dacă este arabil, se efectuează o arătură adâncă de 30-32 cm; dacă este posibil, se face desfundatul la adâncimea de 55-60 cm; se plantează până la venirea îngheţului;

►► înainte de săpatul gropilor, se face pichetatul terenului, prin care se materializează cu un pichet (ţăruş) locul unde va fi plantat fiecare pom. Pichetatul terenului se poate face în pătrat, dreptunghi, chincons (triunghi):

►► săpatul gropilor se face cu cel puţin o săptămână înainte de plantarea propriu-zisă, iar pentru plantarea din primăvară, gropile se sapă din toamnă. Dimensiunile gropilor sunt de **60/60/60** cm în teren arabil şi cel puţin **80/80/80** cm în teren înţelenit. Cu cât gropile sunt mai mari, ajungând chiar la un metru cub, cu atât pomilor plantaţi le merge mai bine. Pământul din groapă se aşează în două muşuroaie separat: cel de deasupra şi cel de la fund;

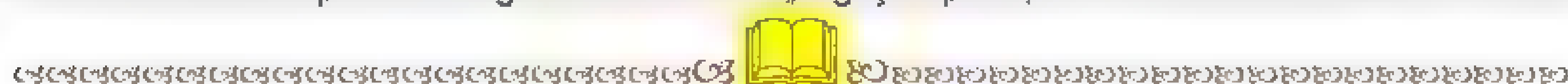
►► rădăcinile pomilor, fasonate numai dacă sunt prea lungi, se scurtează la **25-30** cm, apoi se mocirlesc într-un amestec de pământ galben, baligă de vită şi apă; în fundul gropii, se înfige un tutore (arac ascuţit), cu înălţimea de **2** metri, de care se va lega pomul după plantare;

►► plantarea propriu-zisă constă în: tragerea pământului care a fost deasupra la fundul gropii; se face un muşuroi sub rădăcinile pomului, se trage pământul cât să se acopere rădăcinile, se calcă, se pun **4-5** kg bălegar bine putrezit, se trage un nou strat de pământ şi se calcă, iar peste nivelul gropii, se face un muşuroi care, în primăvară, se nivelează. Coletul pomului (punctul de trecere dintre tulpină şi rădăcină) trebuie să fie la nivelul solului.

►► Se leagă cu sfoară, se udă cu **8-10** litri apă şi se protejează tulpina cu hârtie contra rozătoarelor.

Ion Vasilescu

— Textul a fost reprodus integral din cotidianul „Argeş Expres”, nr. 3077 din 7 noiembrie 2011 —

PENTRU INFORMAREA DUMNEAVOASTRĂ:

Guvernul României

Ministerul Agriculturii, Pădurilor şi Dezvoltării Rurale

Agenţia Domeniilor Statului
Oficiul Naţional de Rentă Viageră Agricolă
Str. Ştirbei Vodă, nr. 43, sector 1, Bucureşti www.rentaviagera.ro

RENTA VIAGERĂ

Renta viageră agricolă reprezintă suma de bani plătită anual de către stat, pe durata vieţii, acelui agricultor care vinde sau donează, respectiv arendează terenurile aflate în proprietatea sa. Renta viageră oferă agricultorului şi familiei sale siguranţa obţinerii unor venituri garantate de stat.

Cine este rentierul agricol ?

- cetăţean român;
- la momentul înstrăinării sau arendării terenului agricol ce-l are în proprietate are minim 62 de ani împliniţi;
- înstrăinarea sau arendarea terenului agricol s-a realizat după momentul apariţiei Legii 247/2005, adică după 22 iulie 2005;
- nu deţine mai mult de 10 ha ;
- înstrăinează sau arendează toată suprafaţa deţinută (excepţie: rentierul poate să-şi oprească pentru folosinţa proprie maxim 0,5 ha din terenul deţinut).

Terenurile agricole care fac obiectul Legii 247/2005

1- prin aplicarea Legii 18/1991, Legii 1/2000 sau Legii 169/1997 şi care nu au fost înstrăinate prin acte între vii după 1990;

2- prin moştenirea terenurilor descrise la punctul 1;

3- terenurile dobândite anterior anului 1989.

Dovada înstrăinării:

Act de vânzare-cumpărare sau donaţie, **autentificat şi intabulat** pe numele noului proprietar în registrul de carte funciară.

Dovada arendării:

Contract de arendă întocmit conform Legii arendei 16/1994, înregistrat în maxim 15 zile de la data semnării, în registrul agricol al Consiliului Local (Primărie).

Atenţie !

În cazul coproprietarilor, solicitantul de rentă viageră agricolă va face demersurile necesare stabilirii cotelor părţi ce-i revin din fiecare titlu de proprietate, astfel ca acestea să poată fi uşor adunate, pentru a verifica să nu depăşească condiţia de maxim 10 ha teren agricol deţinut.

Care este cuantumul rentei viagere agricole ?

Renta viageră agricolă reprezintă echivalentul în lei a 100 euro/an pentru fiecare hectar de teren agricol vândut sau donat şi echivalentul în lei a 50 de euro/an pentru fiecare hectar de teren arendat.

- Plata se face o singură dată pe an, la sfârşitul primului trimestru al anului următor celui pentru care renta este datorată.
- Renta viageră agricolă este personală, nu se poate transmite sau ceda şi încetează odată cu decesul rentierului agricol.

Observaţii

- Renta viageră agricolă este garantată de stat.
- Înstrăinarea sau arendarea terenului se poate face către oricine, mai puţin între soţi.
- Statul nu cumpără şi nu arendează terenuri !

Paşii pe care îi face solicitantul de rentă viageră agricolă

1. Solicitantul de rentă viageră agricolă se prezintă cu documentele în original (contract de vânzare-cumpărare sau arendă, buletin, titlu de proprietate etc.) la Biroul judeţean în raza căruia se află terenul;
2. Se consultă cu angajatul Biroului judeţean pentru întocmirea dosarului în vederea depunerii lui;
3. Dacă dosarul e aprobat, solicitantului i se va înmâna Carnetul de rentier;
4. În perioada 03 ianuarie – 28 februarie, rentierul se va deplasa la Biroul judeţean pentru vizarea carnetului de rentier pe anul scurs;
5. Pe 31 martie, se va efectua plata către rentieri pentru anul încheiat.

Observaţie

Dacă rentierul ulterior mai revendică sau moşteneşte şi alte terenuri agricole, cererile de completare a rentei viagere vor fi depuse la acelaşi Birou judeţean unde şi-a întocmit dosarul iniţial.

Este renta viageră agricolă un avantaj pentru agricultorul român ?

DA – Pentru cei de vârsta a treia care nu mai pot munci pământul, fiind lipsiţi de posibilităţi materiale şi financiare.

DA – Pentru cei care doresc să-şi asigure un trai mai bun şi liniştit pentru tot restul vieţii, banii adăugându-se la pensie.

DA – Deoarece îi oferă agricultorului mai mult timp liber, după o viaţă de muncă.

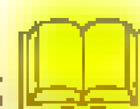
Precizări

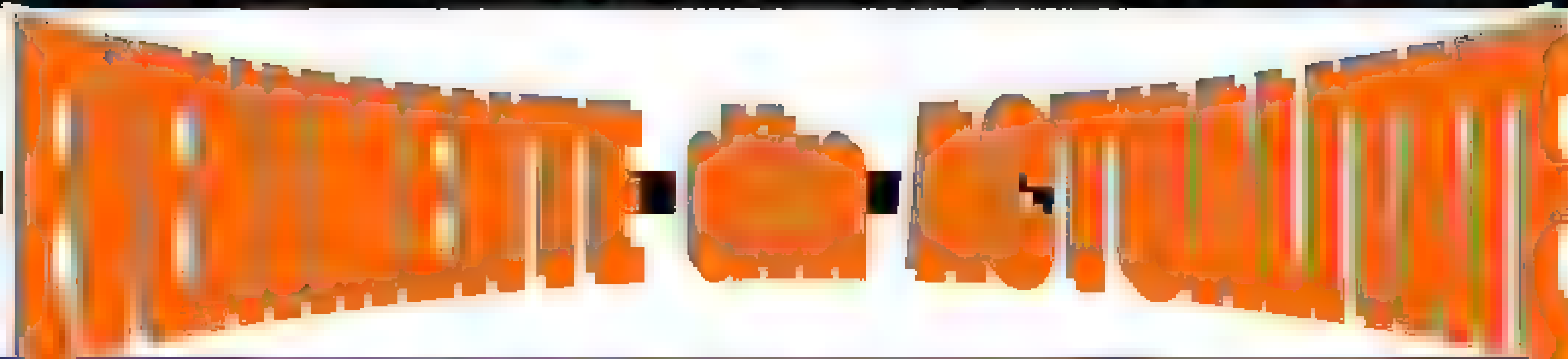
„Începând cu data de 1 februarie 2011, Agenţia de Plăţi şi Intervenţii pentru Agricultură [APIA] va prelua activitatea desfăşurată de birourile judeţene ale Oficiului Naţional de Rentă Viageră Agricolă. Vizarea carnetelor de rentier agricol se va face la centrul judeţean al APIA Argeş începând cu 1 martie. Va fi preluată, de asemenea, activitatea desfăşurată de birourile judeţene ale Oficiului Naţional de Rentă Viageră Agricolă, exclusiv în aplicarea Titlului XI „Renta viageră agricolă" din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietăţii şi justiţiei, precum şi unele măsuri adiacente, cu modificările şi completările ulterioare. Carnetele de rentier care au fost vizate de către birourile judeţene ale Oficiului Naţional de Rentă Viageră Agricolă, în perioada 1 ianuarie – 27 ianuarie a. c., rămân valabile, iar renta agricolă viageră va fi plătită de către APIA."

(cf. Argeşul, anul CXXXIV, nr. 6134, p. 11, 1 februarie 2011).

Contactare

Sediul Oficiului judeţean Argeş de rentă viageră agricolă: Piteşti – Piaţa Vasile Milea nr. 1. Camera 51 (Prefectura) • Tel/fax: 0248/216.786

MANIFESTAREA CULTURAL-ARTISTICĂ «POENĂREI - STRĂBUNA VATRĂ NATALĂ» - ediţia a XI-a -

Moto:

„Satul este sanctuarul unde se păstrează manifestarea de viaţă a poporului român, este tipul rezumativ, sinteza neamului." – D. Gusti

Ziua satului Poenărei

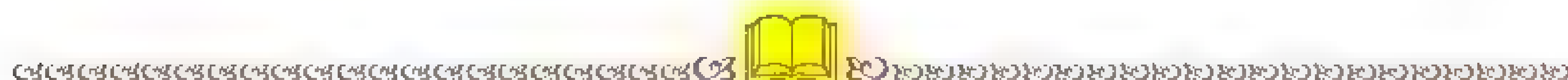
Cea de-a XI-a ediţie a acestei manifestări se va desfăşura – potrivit tradiţiei înrădăcinate – în prima sâmbătă de după prăznuirea Adormirii Maicii Domnului. Aşa a decis ctitorul acestei sărbători, fiul satului, Virgil Baciu care, de acum doi ani, este şi primarul comunei Corbi. Ideea de bază a fost aceea de a da acestui sat cu rădăcini istorice o şansă de revitalizare, într-un moment în care părea să fi intrat în agonie, căci tinerii plecaseră şi mai rămăseseră să facă umbră pământului pe uliţe numai oamenii de la vârsta a treia în sus.

La primele întâlniri ale fiilor satului, s-a insistat şi pe comemorarea jertfelor date în lupta antibolşevică din anii '50 ai secolului şi mileniului trecut, explicabil câtă vreme Poenăreii au fost ultimul adăpost al „Haiducilor Muscelului".

Toate manifestările încep cu o slujbă de pomenire, la biserica din sat, refăcută cu sprijinul lui Virgil Baciu – ca şi altele din comună – şi continuă cu o serbare câmpenească încheiată a doua zi. Demn de remarcat este faptul că timp de 10 ani au participat la această sărbătoare locală mulţi oameni cu nume grele din toate domeniile, dintre care merită să-i amintim pe regretaţii Gheorghe Dinică, Paul Everac şi Nicolae Derviş sau pe acad. Gheorghe Păun, reputatul istoric şi fiu al satului Grigore Constantinescu, precum şi pe actorii Doina Ghiţescu şi Alexandru Lulescu, ori solişti ca Ştefania Rareş şi mulţi alţii.

Sâmbătă, slujba de la Biserica Sf. Paraschiva, oficiată de un sobor de preoţi, va începe la ora 11.00, apoi, vor urma celelalte manifestări cunoscute de către iniţiaţi, între care o prezenţă constantă a rămas fostul primar din Curtea de Argeş, prof. Gheorghe Nicuţ. Ca de obicei, invitaţii vor fi primiţi cu braţele deschise, potrivit bunului obicei moştenit din bătrâni.

Doru Bobi

ARGEŞ EXPRES

ÎNTÂLNIREA FIILOR SATULUI POENĂREI

- ediţia a XI-a -

18 august 2014

Doru Bobi

În perioada interbelică, mai în glumă, mai în serios, acestei aşezări umane cu rădăcini seculare i s-a spus „Picior de Paris". Şi asta, pentru că premierul Armand Călinescu, acelaşi care a ctitorit şi sanatoriul de la Valea Iaşului, pietruise drumul care urca până sub Râpile cu brazi, făcându-l cel mai modern dintre cele săteşti din ţara noastră. Faima şi-o câştigase însă după război, când fusese ultimul adăpost al „Haiducilor Muscelului", ce luptaseră împotriva puterii bolşevice. Fraţii Arnăuţoiu şi cei care rămăseseră lângă ei au fost arestaţi de organele de represiune comunistă la Râpile cu brazi. Într-o noapte din vara lui 1959, aceştia şi cei care-i ajutaseră fuseseră executaţi la Jilava. Printre ei se găseau şi câţiva săteni din Poenărei: preoţii Nicolae Andreescu şi Ioan Constantinescu, învăţătorul Gheorghe Popescu şi baciul Nicolae Sorescu. Asta ca să nu mai luăm în calcul şi pe cei condamnaţi la ani de temniţă grea. Satul a avut destul de suferit în timp... Ca să n-o mai lungim, prin 2002, impresia era că intrase în agonie, rămânând doar cu o mână de oameni, cei mai mulţi în vârstă, şi parcă rupt de restul comunei Corbi, căci drumul de acces era o adevărată Golgotă pentru cei ce s-ar fi încumetat să-l ia în picioare, chemaţi la zi de sărbătoare creştină de clopotele bisericii cu hramul Sf. Paraschiva. Atunci, unul dintre fiii satului, Virgil Baciu, a concluzionat că trebuia făcut ceva pentru scoaterea satului din agonie.

Un proiect reuşit

Ideea de la care s-a pornit a fost aceea de a organiza întâlniri anuale ale fiilor satului. Zis şi făcut, iar rezultatul a fost acela că personalităţile aduse de Virgil Baciu la aceste reuniuni au atras, pe lângă fii ai satului, prieteni şi cunoscuţi, iar vestea despre frumuseţea locurilor s-a răspândit în cele patru colţuri ale lumii.

Dintre cei veniţi la început din curiozitate, unii au prins rădăcini acolo: au cumpărat pământ ieftin şi şi-au construit case de vacanţă. Exemplul lor a fost urmat şi de prieteni din marile oraşe, iar acum se poate afirma fără teama de a greşi că proiectul iniţial reprezintă o izbândă a spiritului perseverent de care a dat dovadă Virgil Baciu.

Tânărul om de afaceri bucureştean s-a întors la vatra părintească şi, din 2012, i-a convins pe oamenii locului că era nevoie de o schimbare, pe care el o putea aduce. Ajuns primar şi-a implementat primele proiecte de modernizare a comunei, încercând să recupereze timpul pierdut de către predecesori. Şi iar a reuşit, dovadă fiind mulţumirea comunităţii faţă de prefacerile din ultimul timp. Acum nu numai satul Poenărei, dar şi întrega comună de pe valea Râului Doamnei pare să fi revenit la o viaţă nouă.

Test picat de cei cu suflete mici

Anul acesta, când începea un nou ciclu al sărbătoririi Zilei satului Poenărei, Virgil Baciu a făcut un test de seriozitate cu oamenii care se înghesuiau an de an la eveniment. Cum era cunoscut faptul că se desfăşura în prima zi de sâmbătă de după prăznuirea creştină a Adormirii Maicii Domnului, n-a mai trimis invitaţii oficiale. Rezultatul oferă imaginea clară a calităţii umane: a avut surpriza ca, la slujba de pomenire şi la serbarea câmpenească, să nu mai vină politicienii de altădată, dar nici măcar urmaşii martirilor luptei anticomuniste!

Explicabil de ce la „Veşnica pomenire” din biserică, după oficierea slujbei de către un sobor de opt preoţi, mulţi dintre credincioşi au avut surpriza de a-l vedea pe Virgil Baciu cu ochii înlăcrimaţi...

„Rămân fiu al satului Poenărei !”

Inițiatorului şi susţinătorului constant al evenimentului îi aparţine această declaraţie emoţionantă, făcută în curtea şcolii din sat, locul tradiţional de desfăşurare: „Vă rog să vedeţi în mine nu pe primarul comunei, pentru că este o chestiune de timp şi de vot. Eu sunt prin naştere şi voi rămâne pentru totdeauna fiu al satului Poenărei !”, a spus Virgil Baciu vizibil emoţionat, trăgând cu ochiul spre clădirea şcolii, care adăposteşte muzeul local, despre care îi informase în biserică pe cei prezenţi că fusese vandalizat de curând de inconştienţi fără suflet. Apelul său la solidaritate umană a venit în completarea celui lansat de preotul pensionar Ioan Grigorescu, alt fiu al satului prezent la slujba de la biserică: „Dacă vă voi simţi alături, voi fi încurajat să facem tot ceea ce este posibil legal pentru a îmbunătăţi viaţa comunităţii. Să fim mai buni, renunţând pe cât posibil la egoism şi vom reuşi mai mult în viaţă”.

Familia Wolf, la petrecerea câmpenească

Criza economică s-a făcut resimţită şi la sărbătorirea de sâmbătă: faţă de alţi ani, n-au mai venit artişti cu nume pentru a-i distra pe participanţi. Unii, precum Gheorghe Dinică sau Paul Everac s-au mutat într-o lume poate mai bună... Partea bună a fost aceea că au fost suplinţi cu brio de formaţiunile artistice locale (ansambluri de dans sau solişti, între care a strălucit David Sturzeanu - deşi avea o mână în ghips), dar şi oaspeţii dragi veniţi de la Cornu, judeţul Olt, cu vestita formaţie de căluşari şi dansuri populare). CD-urile au completat firesc programul artistic, iar distracţia a fost totală pentru participanţi, indiferent de vârstă.

Aceştia s-au putut bucura de produsele culinare tradiţionale - brânza de burduf

şi telemeaua de oaie cu mămăliguţă, frigăruile şi mititeii - udate cu bere rece şi cu vestita ţuică de Poenărei.

Organizatorii au acordat din partea primăriei şi Căminului cultural Corbi, condus de Claudia Rotaru diplome de suflet pentru formaţiunile artistice, de participare pentru preoţii Alin Preda, Ion Oprescu („Mi-aş dori ca şi primarul nostru din Nucşoara să organizeze astfel de evenimente !"), Alexandru Hirică, Victor Sturzeanu şi parohul local, Ion Tuţă, dar şi prietenilor primari, începând cu Constantin Dinuţ (Cornu - Olt) şi continuând cu Ştefan Benonie (Aninoasa), Nicolae Barbu (Valea Iaşului) şi Gheorghe Nicuţ (nelipsit la vreuna dintre ediţiile evenimentului, de la lansare până în prezent), ca şi pentru mass-media, inclusiv ziarul nostru. Prezenţa inedită a ediţiei, a fost familia Wolf (în traducere Lupu), sosită tocmai din Germania!

N-au lipsit horele, cântecele, evocarea celor care nu mai sunt printre noi, dar nici tradiţionalul foc de tabără, aprins după ce s-a lăsat întunericul.

Ca în fiecare an, vremea a fost îngăduitoare, n-a plouat, iar la final participanţii s-au despărţit urând din adâncul sufletelor „**La Mulţi Ani, Poenărei !**" şi dându-şi întâlnire pentru ediţia a XII-a, din 2015, în prima sâmbătă de după Sf. Maria.

„La Mulţi Ani, **Poenărei !"**

DORIM SĂ NE REVEDEM
TOȚI POENĂRENII CU OASPEȚII DRAGI
ÎN 15 AUGUST 2015 !

PENTRU MEMORIA DUMNEAVOASTRĂ:

Ziua unei localităţi se fixează, de regulă, raportându-se la ziua atestării documentare iniţiale a acesteia, sau la hramul principal al bisericii, ori la un eveniment deosebit din viaţa comunităţii locale ?... Dacă s-ar fi avut în vedere aceste criterii,

Ziua satului Poenărei ar fi fost stabilită pe:

10 noiembrie – când se aniversau „n" ani de la prima atestare documentară a satului prin hrisovul din 10 noiembrie 1528 [7037], emis, la Târgovişte, de cancelaria domnească a voievodului Ţării Româneşti Radu de la Afumaţi, cu referire la „hotarul Poenăreilor", document în care se atestă caracterul unei aşezări constituite cu mult anterior, cu limite precis determinate;

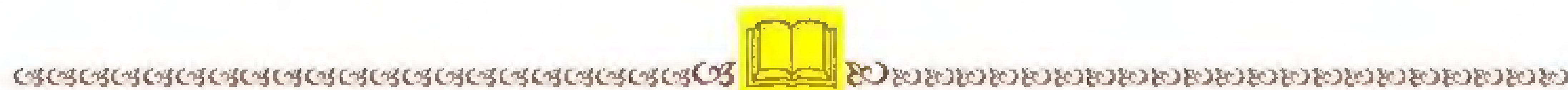
14 octombrie – când se sărbătoreşte hramul principal al Bisericii din Poenărei – „Cuvioasa Paraschiva", monumentala biserică de lemn a satului având ca hramuri secundare: „Sf. Gheorghe" [23 aprilie] şi „Sf. Nicolae" [6 decembrie], potrivit pisaniei existente;

18 iulie – ziua sângeroasă din istoria satului Poenărei, întrucât, în noaptea de 18/19 iulie 1959, au fost executaţi, la Închisoarea Jilava, preoţii Nicolae Andreescu şi Ioan Constantinescu, învăţătorul Gheorghe Popescu şi baciul Nicolae Sorescu, pentru că au susţinut, cu un spirit de sacrificiu exemplar, lupta partizanilor din bordeiul de la Râpile cu Brazi: Petre şi Toma Arnăuţoiu, Tică Jubleanu şi Maria Plop împotriva regimului comunist totalitar instaurat cu forţa de armata sovietică în România. Oficialităţile comunale din Corbi au decis, însă, în contextul alegerilor locale din 6/20 iunie 2004, ca această zi să fie sărbătorită în **prima sâmbătă de după Sfânta Marie Mare** [15 august], din raţiuni, probabil, electorale, întrucât, din populaţia totală stabilă a satului Poenărei care înregistra, în acel an, 110 locuitori, 23 purtau numele de Maria sau derivate ale acestuia, sărbătorite în aproape jumătate din nucleele familiale existente [60]. O speculaţie „demografică" sau o „găselniţă electorală" locală ?!...

«Poenărei - străbuna vatră natală», revista monografică anuală, care a ajuns la numărul 11, a debutat la 1 decembrie 2004, consemnând, în paginile primului număr, prima Întâlnire a fiilor satului din 7 august 2004. Cunoscutul scriitor Ion Lică-Vulpeşti releva „ţinuta grafică remarcabilă, împodobită cu fotografii de bună calitate, ca un pom doldora de flori", „conţinutul de suflet pentru eroii din sat executaţi la Jilava", pentru „Poenărei – ultimul adăpost al partizanilor" din gruparea «Haiducii Muscelului», precum şi decizia primarului comunei Corbi, domnul Mihai Ungurenuş, ca, la ediţia a doua a Întâlnirii, „să fie inaugurată, în cel mai înalt loc al satului, Crucea eroilor din Poenărei căzuţi în lupta împotriva terorismului comunist".

Motourile revistei aparţin sociologului Dimitrie Gusti: „Satul este tipul rezumativ, sinteza neamului" şi „Satul este sanctuarul unde se păstrează manifestarea de viaţă a poporului român".

Exceptând primul număr, celelalte nouă cuprind 32 pagini de text alb-negru şi 8-16 pagini de fotografii color. Tipărirea primului număr a fost posibilă prin contribuţia financiară a mai multor donatori, iar a numerelor 2-8, prin contribuţia exclusivă a managerului Virgil Baciu şi a unor colaboratori ai săi. Numerele 9-10 nu au mai fost tipărite, neputându-se asigura o sursă financiară, întrucât s-a preferat editarea unui album cu fotografii care să satisfacă orgolii personale, în locul unei publicaţii cu caracter monografic al unui sat martir. De aceea, numerele 9 şi 10 ale revistei pot fi consultate exclusiv pe site-ul «Grigore Constantinescu My publications», accesibil pe internet, în orice bibliotecă publică din judeţul Argeş şi, implicit, din ţară. Postarea tuturor numerelor revistei în sistem Calameo facilitează accesul cititorilor la o publicaţie periodică anuală unică în România, fiind destinată unei populaţii stabile care gravitează în jurul a numai o sută de locuitori.

TEST DE INTELIGENŢĂ

30O4LO0*247*9O371034*
J305F472U-V1*8UB*8531GUL* 8F175*
1L*9150434,*9047*5469,*2U0153,*
154*8361715*1C385*916175*
CU*2O0*7385478*23*L4B305153 !

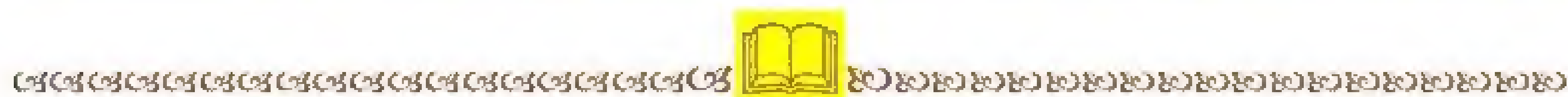
Dacă citeşti textul şi-l înţelegi IMEDIAT, eşti inteligent(ă) şi ai emisfera stângă dezvoltată !...
Dacă nu, NU !...

Pentru consultarea numerelor anterioare ale revistei, trebuie să accesaţi, pe internet, site-ul
Grigore Constantinescu My publications !

Colegiul redacţional:

Fondator / Tehnoredactor – GRIGORE CONSTANTINESCU
Director – VIRGIL BACIU
Secretar de redacţie – CONSTANTIN SAMOILĂ
Colaborator permanent – DORU BOBI
Lector – EUGENIA CONSTANTINESCU
Prepress – DAN COTAR
11. IX. 2014

POENÁREI

HARTA GOOGLE-MMXIII

Poenarei